

Mágův utajený svět 1

Šoupněte je do arény

Ilka
Pacovská

Mágův utajený svět 1

Šoupněte je do arény

Ilka Pacovská

2025

- *pro děti 9+ a milovníky pohádek*
- *fantasy typu „sakra“ místo „do p**ele“*

Obsah

Ztráta paměti

Srub

Zrada

Být na dně

Příležitost k útěku

Psi v patách

Trest

Trh s otroky.

Baron Krupan

Nová práce

Horský kůň

Trnovec

Hádka a odjezd

Bombaletky.

Poustevník u vodopádu

Klášter

Útěk

Vojenské zázemí

Mezi lupiči

Ztráta paměti

Cítil se naprosto zmatený. Stál bosky uprostřed louky v dlouhé bílé noční košili bez kapes. Na krku kožený váček s jednou mincí. Neuspořádané světlé vlasy se mu stáčely k očím.

Vedle něj přešlapovala dívka s bohatou hřívou hnědých vlasů. Podobně jako on i ona měla jen jednoduché bílé pytlovité šaty. Nevěřicně si prohlížela bosé nohy. Nejspíš vůbec nevnímala záplavu barevných květů a třepotání motýlů kolem nich.

„Kde to jsem?“ obrátila se k němu. Oči měla vyděšené.

„To bych taky rád věděl,“ pokrčil rameny. „Jak se jmenuješ?“

„Nevzpomínám si,“ prohrábla si vlasy gestem, které mu bylo povědomé. „A ty?“

Pokrčil rameny.

„Nějak ti přece říkat musím. Víš co? Já dám jméno tobě a ty dáš jméno mně. Mohl bys být třeba Filip.“

„Když myslíš...“

„Teď vyber jméno pro mě.“

„Co třeba Barbora? Nebo Leontýna?“

„Zbytečně dlouhé. Říkej mi Týno.“

Zhluboka vzdychla a začala se rozhlížet. Kolem nich toho k vidění moc nebylo. Louku, na níž stáli, lemovala mlha. Nikde pěšina, jen tráva a květiny.

„Potřebuju se about. Běž a sežeň mi boty,“ nařídila mu.

Ušklíbl se. „A kdepak sis je zapomněla?“ dotázal se pobaveně.

Zpražila ho nevlídným pohledem. Její zlostný výraz se však zvolna rozpouštěl v moři nejistoty. „Filipe... Co budeme dělat?“

Cítil se podobně vykořeněný jako ona. Neměl nejmenší tušení, co se přihodilo. Hlas rozumu naštěstí přerušil bezradnost a začal do něj

dloubat prstíkem naléhavosti. Vzchopil se k odpovědi: „Nevím, jak ty, ale já půjdu pořád za nosem a zkusím najít vodu. Mám žízeň. Jdeš se mnou?“

„A co když mě píchne včela? Nebo šlápnu na trn?“ zafňukala.
„Nemohl bys mě nést?“

„Spadla jsi z věže? Na to zapomeň!“

Vyrazil kupředu. Nedá se říct, že rázným krokem, protože i jeho bosá chodidla nejistě hledala co nejměkčí došlap. Zarovnal obočí do výrazu tvrdosti a odhodlání. Přesto koutkem oka nenápadně sledoval, zda se k němu Týna přidá. Nepřál si v téhle prapodivné situaci zůstat sám. Když konečně dívka vykročila, oddechl si.

Mlha před ním řídla. Uviděl potok a za ním cestu do lesa. S ulehčením zamířil k vodě. Poklekl a ponořil do líného proudu dlaně. Voda se zdála být chladná a čistá. Opláchl si obličej, ochutnal doušek a poté se zhluboka napil.

„Dones mi taky vodu,“ ozvalo se kousek za ním.

Pánovitý tón žádosti ho rozzlobil. „Přestaň mě komandovat! Nejsem tvůj sluha!“ zavrčel nevlídně přes rameno, aniž se ohlédl. Vstal a přebrodil se ke druhému břehu.

„Kam jdeš? Počkej na mě,“ vloudil se Týně do hlasu náznak paniky.

Tohle už je lepší, pomyslel si. Otočil se a zastavil. Sledoval, jak je nešikovná. Zkoušela přejít po kamenech, ale uklouzla a celá se zmáchala. Kdyby se před chvílí nechovala tak panovačně, nejspíš by se vrátil a pomohl jí. Ale ne, určitě by se nedočkal žádného vděku. Zatvrdil se a s kapkou pobavení sledoval, jak se celá urousaná škrábe z vody na břeh.

Na cestu mezi stromy vykročil dřív, než k němu došla. S nelibostí si uvědomil, že chůze po trávě se dala přirovnat k procházce po koberci. Zato nyní se chodidla nořila do pichlavého jehličí, slizce čvachtala v blátivých úsecích a les houstl do stále temnějšího odstínu. Zpočátku je provázelo ptačí štěbetání, nyní však veškeré pěvecké projevy utichly. Kromě občasného zavržení kmene o kmen

se pod klenbou větví ozývaly pouze ojedinělé skřeky. Vítr střídavě šelestil a hrozivě šuměl. Sborně kráčeli vedle sebe a se strachem těkali pohledem po okolí. Přestaly je trápit špinavé nohy a bolavá chodidla.

„Možná bychom se měli vrátit k potoku a zkusit jít podél něj,“ nerozhodně zvažoval Filip další postup. Lesní cesta se neustále zužovala. Začala připomínat temný nekonečný tunel.

„Já jsem pro,“ trochu roztřeseně souhlasila Týna.

Obrátili se a zkameněli úlekem. Po cestě přicházel obrovský medvěd a zvědavě si je prohlížel.

„M-m-můžu ječet?“ jektaly dívky zuby.

„Dokážeš vylézt na strom?“

„Ani náhodou.“

„Tak zdrhej!“ zašeptal naléhavě. Jestli se pustí za námi, počítej s tím, že tě předběhnu, chtěl dodat, ale Týna už prchala do hloubi temného lesa. Pádil za ní a modlil se, aby nezakopl. Za sebou slyšel, jak medvědí tlapy dusají ve zrychleném tempu. Podle zvuku usoudil, že zvíře za nimi nezaostává. Rád by se ohlédl, ale nenašel k tomu odvalu. Sprintoval kupředu a zvolna doháněl Týnu. Dívka před ním běžela, co jí síly stačily, ale on byl rychlejší. Jakmile se dostal těsně za ni, dotkl se jejích zad. Nejspíš nebyla tak vyčerpaná, jak se zdálo, neboť protáhla krok a ještě při tom začala ječet z plných plic. Neměl šanci ji předběhnout. K pravidelnému tepu mohutných tlap se připojilo funění.

Udělá ze mě první chod na medvědí jídelním lístku, napadlo ho. Ale možná je to jen živý sen. Až mě kousne do zadku, probudím se, utěšoval se Filip marnou nadějí. Slábnoucí nohy signalizovaly, že dlouho už divoké tempo závodu nevydrží. Týna nepřetržitě ječela, ale volání o pomoc stále častěji přeskakovalo do chrapotu. Kdybychom běželi každý na jinou stranu, jeden z nás by měl naději přežít. Jako většina nápadů, které se mu promítly v mysli, ani tehle v jejich současné situaci nesliboval cestu k záchraně. Les byl

zarostlý. Co oko dohlédlo, se nedalo odbočit z cesty. Snad jedině nápad předstírat mrtvého přijde na řadu, až mu vypoví síly.

Z lesa před sebou zaslechl mohutné praskání větví. Proboha! Další medvěd! Jak snažil zahlédnout, kdo nebo co se tím křovím prodírá, podvrtla se mu noha a rozplácl se do jehličí. Pokusil se vstát, ale kotník ho zradil.

V té chvíli z lesa vyběhl mohutný chlapík se zapálenou pochodní v ruce. Zařval mnohem silněji, než se to dařilo Týně a rozběhl se proti zvířeti. Zuřivě mával pochodní a začal medvědovi nadávat. Filip si až nyní všiml, že v druhé ruce svírá meč. Doufám, že ho má ostrý, pomyslel si, proseknout medvědí kůži asi nebude snadné.

Naštěstí k boji nedošlo. Na poslední chvíli se medvěd rozhodl, že o připálené vousy nestojí, několikrát přešlápl a poté udělal čelem vzad. Ještě dvakrát se ohlédl, ale muž zamával výhružně pochodní a zvíře se neochotně dalo na ústup. Sledovali ho, jak kolébavě odchází. Konečně si Filip mohl otřít pot, který mu stékal do očí a nepříjemně štípal.

Kulhavě se k nim přiloudala Týna a vyčerpaně se sesunula vedle Filipa.

„No, vy tedy vypadáte! Nováčci?“

„Prosím?“

„Na kolik dnů si vzpomínáte?“

„Dnů? Jakých dnů? Za plného slunce jsme byli na louce. Potom zamířili do lesa...“

„Asi se v přírodě moc nevyznáte, že? No jasně! Nováčci!“ ušklíbl se. „Měli jste se raději vydat po proudu potoka.“

Muž nad nimi vrtěl hlavou. Když si všiml, že se Filip nedokáže postavit na poraněnou nohu, zhluboka vzdychl.

Srub

„Že bych z vás měl velkou radost, to tvrdit nemůžu,“ konstatoval jejich zachránce. „Co se dá dělat. Pojdte se mnou.“

Týně podal pochodeň, meč zasunul do pochvy u pasu a podal Filipovi ruku, aby ho podepřel.

Dívka si mohutného chlapíka pečlivě prohlédla. Kdyby jim právě nezachránil život, jako průvodce by si ho rozhodně nezvolila. Sice vlastnil meč, ale do rytíře mu mnohé scházelo. Nešikovně spíchnuté kožené kalhoty na něm držely jen díky širokému hrubě zpracovanému pásku s podivně pokroucenou sponou. Košili měl potrhanou a špinavou. Akorát jeho kožená vesta vypadala o něco lépe. Zdobila ji jednoduchá výšivka kolem kapes a koflíky někdo vyrobil z paroží. Neupravený tmavý plnovous navazoval na mastné cáry vlasů trčící zpod klobouku. No... klobouk... Spíš to byla beztvará hučka.

Znenadání se před nimi rozevřela mýtina. Uviděli malý srub a před ním ohniště uprostřed kamenného kruhu. U ohniště stál štíhlý blondátý chlapec.

„Barane, už jsem se bál, že se ti něco stalo,“ chvěl se mu nedospělý hlas. „Proč tolik ječeli?“

„Závodili jsme s medvědem,“ odsekla nevrle Týna a vrazila chlapci do ruky pochodeň. Zkušeně ji uhasil v písku.

„Máme dost polévky?“ nakoukl hromotluk do kotlíku, když usadil Filipa na kládu u ohně.

„No... radši do ní ještě přihodím dvě brambory a vajíčko,“ rozběhl se chlapec do srubu.

„Nebyl by pohár vody?“ olízla si suché rty Týna.

Blondátý Štefan jí do klína hodil neuměle vyrobený džber. „Tamhle za tou pokroucenou borovicí najdeš potůček. Přines vodu.“

Nejdřív se chtěla ohradit, že má nohy celé zkrvavené, ale pak ji napadlo, že bude mnohem příjemnější si je umýt přímo v potoce. Navíc si potřebovala důkladně opláchnout i ruce a další části těla.

Po návratu podala džber Filipovi. Hltavě se napil. Potom utrlh pruh košile, namočil ho a omotal si bolavý kotník. Špinavé nohy neřešil.

Večeřet museli postupně, neboť chyběly misky i lžíce.

Týna vydržela mlčet, než se všichni nasýtili. Sice by klidně ještě snědla půlku pečeného kuřete a dvojitý moučník, ale nebyla tak hloupá, aby si stěžovala. Instinkt jí napovídal, že není radno naštvat ty, kdo je právě krmí ze svých skromných zásob. Sice ji jazyk velice svrběl, když polykala poznámky typu: Cože? Dřevěná lžíce? Z jazyka jsem si třísku ještě nevytahovala. Při dělení obsahu polévky měla sto chutí křičet: Proč zrovna já mám nejméně brambor?! To není spravedlivé! Jako rytíři byste měli ženu hýčkat a ne ji posílat pro vodu a mýt nádobí! A vrcholem všeho bylo, když ji ten blondátej usmrkanec požádal, aby mu pomohla nalámat větve na oheň. Nejdřív voda, teď větve! Věděla naprosto přesně, kam ho chce poslat. Bála se, že si bude muset prokousnout jazyk, aby ta nelichotivá slova nevypustila z pusy. Uklidnilo ji až jablko, které se po večeři podávalo místo moučníku. Rozhodně mělo léčivé účinky na hladinu zdravého rozumu. Uznala, že není vhodný čas na rozmary. Mnohem důležitější jsou informace. Měla by se začít ptát.

„Můžete mi vysvětlit, kde jsme se to ocitli a proč si nic nepamatujeme?“ tázavě pohlédla na hostitele.

Zavrtěl hlavou. „Zrovna takhle dvě otázky vám tu nikdo nezodpoví. Podobně jako vy, se sem dostalo hodně zdejších obyvatel. My dva tu žijeme dva měsíce a zatím jsme neobjevili nikoho, kdo by si pamatoval svou předchozí existenci.

„Ale vy jste oblečení, máte kde spát, co jíst...“

„Mezi námi, vůbec není snadné se tu uživit,“ vzdychl Baran.
„Rozhodně od nás nemůžete čekat, že vám v příštích dnech budeme vařit. Sami jsme na tom bídne.“

„A co si máme počít?“

„Zítřka vás zavedeme na farmu. Dají vám práci. A za ni pak nějakou odměnu.“

„Vlastníme jeden stříbrňák,“ poklepal Filip na svůj přívěsek.

Baran se rozesmál. „Na boty bys jich potřeboval sedm, na kalhoty deset. Sice ti ve váčku přibude jeden denně, ale obvykle nestačí ani na slušné jídlo.“

„Dá se tu lovit?“

„Jistě. Pokud si pořídíš luk nebo drát na oka.“

„A k čemu je vám dobrý meč?“

„Pracovní pomůcka. Necháváme se najímat na ostrahu farmy. Za týden služby tam platí docela dobře.“

„Ostrahu před kým?“

„Před vlky, liškami. Taky před zloději.“

„Co všechno se tam dá ukrást?“

„Na farmě?“ zasmál se Štefan. „Tak maximálně slepice, husa nebo mrkev ze záhonu. Kdybys měl zbraně, možná i koza nebo ovce. Koně tam mají jenom do zápřahu, k útěku by ti nepomohli. A peníze ukládají do magické schránky. Nedají se ukrást. A že už to zkoušeli mnozí! Jakmile jejich pokladnu otevře někdo neoprávněný, nenajde v ní ani plíšek.“

„Taky jsi to zkusil?“ zajímal se Filip.

„Jo. Když je člověk hladovej a zoufalej, zkouší všechno.“

„Takže musíme pracovat, abychom se mohli najíst a obléknout? Jiná cesta není?“

„Kdyby byla, měl bych tu k večeři pečené sele a ne pár mrkví s bramborem,“ hořce se ušklíbl hostitel.

Týna se neubránila zívnutí. Padala na ni únava. I proti její vůli se jí nezadržitelně klížila víčka.

Baran na ni pohlédl s porozuměním. „Můžeš se vyspat ve srubu na mém slamníku. Já si jen vezmu deku a uložím se venku. Pojd', ukážu ti, která postel je moje.“

Bez námitek ho následovala.

„Běž si taky lehnout dovnitř,“ nabídl Filipovi klučina, když viděl, jak se pokouší zadržet nakažlivé zívání.

„Ale to se přece nehodí,“ začal protestovat. Štefan ho však zvedl a dostrkal do srubu. Téměř se ani nestačil pořádně uvelebit a usnul stejně rychle jako Týna.

Na rozdíl od nich si jejich hostitelé u ohně tiše povídali a ke spánku se viditelně nechystali.

Zrada

Týna se při probuzení vyděsila. Mizerná postel, uválená bílá košile, záchod za křovím v lese... navíc v paměti černá díra, vysávající všechny vzpomínky kromě včerejška.

Došlápla na podlahu a udiveně si prohlédla chodidla. Byla by přísahala, že budou dnes příšerně bolavá a každý krok pro ni bude jako chůze po žhavém uhlí. Sáhla si na ně, jestli ji jenom neklame zrak, ale opravdu. Nohy se úplně zahojily. Nikde žádná ranka, žádný hmyzí kousanec. Byly úplně zdravé. Hned se cítila mnohem lépe. Ovšem její bílá noční košile, jak svůj oděv pojmenovala, žádné vylepšení nevykazovala. Zůstala špinavá. A nejen košile. Špína nezmizela ani z ní. Šmouhy na noze, popel za nehty, všechno stejné jako večer. Sáhla do svého váčku na krku, aby si ověřila tvrzení jejich hostitelů. Měli pravdu. K prvnímu stříbrňáku přibyl druhý.

Krátce po ní se probudil i Filip.

„To je ale mizernej sen,“ postěžoval si, „pořád jsem někde, nevím kde, naprosto nechápu proč, ani co se s tím dá udělat.“

„A co tvůj kotník?“ zeptala se Týna.

Zkusil nohu zatížit a překvapeně zamrkal. „No to jsem blázen. Už vůbec nebolí. Vypadá v pořádku.“

Zatímco zkoumal, jestli opravdu může chodit, nakoukl do srubu Baran. „Vstávejte, lenoši. Farma je daleko, musíme vyrazit.“

„Bez snídaně?“ nevěřícně vyhrkla Týna.

„Dáš nám stříbrňák za krajíc chleba?“ zeptal se blondák.

„No, to teda nedám!“ zamračila se.

Štefan na ni udělal pořádný ksichtík a pokrčil rameny. „Nechceš? Neubude. Tvoje chyba! Na farmě ti o moc víc nenabídnou.“

Hromotluk na ohni uvařil trochu lesního nesladkého čaje. Týna jeho snahu příliš neoceníla. Jen krátce znechuceně usrkla. Lepší než voda

jí nepřipadal. Filip se přemohl a napil se s úsměvem. Na Baranův pokyn všichni čtyři vyrazili lesní pěšinkou podél potůčku.

Po nějaké době se vléval do širšího potoka. Pěšina kopírovala okraj lesa a chůze po ní byla příjemnější.

„Tamhle z toho vyvráceného kmene už uvidíte kousek farmy a ohradu s ovce,“ ukázal blondátý kluk a pomohl Týně nahoru.

Zatímco se na mohutný kmen škrábal i Filip, oba jejich průvodci je nechali rozhlížet. Sami se však nezastavili a dál pokračovali v cestě. Za ohybem pěšiny se jim ztratili z očí.

„Radši už pojďme,“ sklouzla Týna po kůře a odřela si stehna. Neohlížela se na svého kamaráda a pospíchala za Baranem.

Filipovi se na farmu nijak zvlášť nechtělo. Nejraději by se natáhl do mechu a odpočíval. Kolem švitořili nejrůznější ptáci. Kdo je takový blázen, aby se dobrovolně hrnul do práce?

Vtom zaslechl přidušený výkřik. Týně se něco stalo?! Honem za ní! Bez přemýšlení seskočil a vyběhl k ohybu pěšiny. Než se stihl rozhlédnout, rána do hlavy ho téměř zbavila vědomí. Svět se prudce točil, raději zavřel oči.

„Doufám, že jsi ho nezabil,“ promluvil neznámý mužský hlas.

„Neboj, mám to natrénovaný.“

„Spoutáme je a odneseme do vozu. Nejdřív tu holku,“ nařídil velitelsky.

Ted' už se Filip vůbec neodvážil otevřít oči. Teprve když ho překulili, aby mu za zády nasadili pouta, riskl kratičký pohled zpod víček. Uviděl pouze tři muže. Co ho ale šokovalo, byl obrázek Barana a Štefana, jak z rukou jednoho z lapků přebírají váček ztěžklý mincemi.

Do háje! Oni nás prodali těmhle ozbrojeným darebákům! Ale proč by za nás někdo platil? vrtalo Filipovi hlavou.

Nešetrně ho popadli a hodili na vůz. Nedokázal zadržet bolestné heknutí.

„Vida. Už se nám probouzí,“ komentoval jeho zasténání jeden z lapků.

Pobídli koně. Zvíře zabralo, ale vozem nepohnulo. Chlapi museli sesednout a pomoci mu. Společnými silami vystrkali vůz přes výmoly u cesty.

Jeden z mužů vedl osedlaného koně. Nasedl a odcválal pryč. Zbylí dva vyšplhali zpět na kozlík vozu. Zvolna vyrazili kupředu.

Ted' už nemělo smysl předstírat bezvědomí. Filip pohlédl na Týnu. Stejně jako on ležela na boku na něčem, co připomínalo pytle. Vyplivla provizorní roubík a prohlížela si okovy na ruku propojené řetězem. Na rozdíl od něj měla ruce spoutané vpředu.

„Máš vlasy od krve. Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jenom mě trochu bolí hlava,“ hekl, když vůz nadskočil na dalším výmolu.

„Třeba si Štefan všiml, jak nás chytili,“ zadoufala.

„Nechci ti brát iluze, Týno, ale náš statečný zachránce nás právě prodal.“

„Ne, ne, to není pravda,“ bránila se uvěřit lidské proradnosti a chamtivosti.

Filip neměl sílu odpovědět. Dívka se k němu otočila zády. Jen pošukávání jejích ramen napovídalo, že vzlyká.

Kromě krátké přestávky kolem poledne cestovali celý den. Slunce už se klonilo k obzoru, když konečně dojeli k lidským obydlím. Osada nevypadala nijak honosně. Chalupy se sobě podobaly, jako by je někdo postavil podle jedné předlohy. Kolem se motalo spoustu drůbeže a oplocená místa byla určena pro dobytek. Lidé chodili ve špinavých hadrech a Filipovi se přičilo, že by měl skončit stejně jako oni v nejhorší chudobě u dobytka.

Vůz dokodrcal až před jedinou chalupu, ke které přiléhala oplocená zeleninová zahrada. Vstříc jim vyšel muž v solidním plátěném oděvu. Hranatá tvář s krátkým vousem vzbuzovala respekt. Na opasku se mu houpal tesák a bič.

Krátce nahlédl do vozu. Znechuceně zavrtěl hlavou. „Tady mám lidí dost. Bojovně nevypadaj ani náhodou. Do lomu se nehoděj. Odvez je rovnou k Edovi do lesa. Kdyby se z nich náhodou vyklubalo něco zajímavějšího, můžeme je pozdějc přeřadit.“ Muži z jeho rozhodnutí příliš nadšení nebyli. Celý den se kvůli těm dvěma trmáceli až sem a teď místo odměny a odpočinku vyfasovali další práci. Šéf s bičem na nich viděl, jak rádi by protestovali, ale netroufli si. Pohrdavě si odfrkl. Už se napůl otáčel k odchodu, když si ještě na něco vzpomněl. „Cestou zpátky naložte vůz dřevem do kuchyně. Řeknu, aby vám schovali večeri.“

Ani teď se chlapi neohradili. Škoda. Rád by jim bičem setřel z tváře ty jejich nesouhlasné úšklebky.

Týna se pokusila požádat o vodu, ale nikdo si jí nevšímal. Opět vyrazili na cestu. Když je místo otevřené krajiny mezi sebe sevřeli lesní velikáni, vůz obklopilo šero. Asi po hodině se vynořili na rozlehlé mýtině. Uprostřed přitáhlo jejich zrak mohutné ohniště. Potom si všimli několika velkých srubů.

Povozníci své zajatce neurvale skopli z vozu na zem. „Zásilka!“ zařval jeden z nich.

Od ohniště se zvedla mohutná postava a spolu s ní i tři psi. „No, žádná sláva,“ broukl chlap, když znaleckým okem posoudil nové pracovníky.

„Potřebujeme naložit dřevo do kuchyně,“ dožadoval se vozka.

„Už zase?“ zamračil se chlap. „A co zelenina, sýry a maso? Proč jste nic nepřivezli?“

„Přivezli jsme pracanty.“

„Spíš dva chcípáky,“ zavrčel hromotluk. „Půlka obvyklého nákladu bude až dost.“

„Co blbneš, Ede? Za to nám šéf napráská.“

„Však si to zasloužíte. Podívejte, v jakém stavu jste je doručili. Kdo ví, jestli do večera nezhebnou. Zaplatte jim večeři a já pošlu do vesnice plnej vůz.“

Vozka zamračeně šacoval kapsy. „To jsou teda kšefty!“ remcal, ale hromotlukovi vysázel na dlaň několik drobných.

„Harááách! Naložit vůz!“ zařval chlapík směrem k ohni. „Jitunóóó,“ pokračoval v řevu.

„Já slyším dobře,“ ozvalo se těsně za ním.

Málem leknutím nadskočil. „Ženská jedna mizerná! Jednou tě za ty tvoje pořouchlosti přizabiju!“

„Přestaň vyhrožovat a odemkni jim aspoň ruce, ať se o ně mohu postarat,“ odvětila klidně, jako by jeho řev neslyšela. Kývla na další tři ženy, čekající v uctivé vzdálenosti, aby nováčkům pomohly k ohni.

Filip ani Týna nebyli schopní chůze. Ztuhlé končetiny odmítaly obvyklou formu pohybu. Společnými silami ženy dovlekly zajaté nováčky ke kládám poblíž ohně a opřely je o ně. Po pár locích vody se vzpamatovali. Teplá houbová polévka jim udělala dobře. Ačkoliv okovy na nohou zůstaly, s vděčností přijímali Jituninu péči. Filip i Týna měli pocit, že je k nim osud krutý a nespravedlivý. Deprese na ně dolehla plnou silou. Hůř už snad ani nemůže být.

Být na dně

Ed se se svými psisky vrátil k ohni. Ještě jednou si prohlédl nováčky. „Kolik mincí máte ve váčku?“ zeptal se přísně.

„Dva stříbrné,“ pípla nesměle Týna.

„Tak mi je dej,“ nařídil. „A ty taky!“ houkl na Filipa.

Dívka poslušně mince odevzdala.

Ale mladík se zatvářil odbojně. „Proč bych měl?“

„Protože je v noci pohodlnější ležet ve srubu, než být připoutaný ke stromu vedle mraveniště,“ dobromyslně vysvětlil hromotluk.

Filip Edův argument uznal a poslušně vložil mince do jeho natažené dlaně.

„A jsme totálně na dně,“ zamumlal mladík, když si Týna položila hlavu na jeho rameno.

Zakrátko byli rozděleni. V jednom srubu spali muži, ve druhém ženy. Konečně jim sňali okovy z nohou.

Filip dostal místo košile plátěné kalhoty a halenu. Zahnali ho na rohož, očíslovanou jako dvaadvacet.

Rovněž Týně vyměnili košili za šaty neurčité barvy. Cítila se v nich hůř. Za prvé kousaly, za druhé byly poseté skvrnami, které už nikdo nikdy nevypere. Navíc vyfasovala šátek, s nímž si nevěděla rady. Ostatní ženy pod ním ukrývaly vlasy, což jí připadalo ohavné. Raději ho smotala a použila jako pásek.

Ráno začali zjišťovat, jak to tady chodí. Při odchodu ze srubu odevzdali stříbrňák, který jim přes noc nadělil jejich váček. Poté každý z nich prázdný přívěsek sundal a odložil do košíku. Filipa přiměli, aby si k tomu svému přivázal číslo spací rohože. Košíky z obou srubů Ed přes den zamykal ve svém příbytku.

„Dostáváme je akorát na spaní,“ vysvětloval Filipovi kluk, kterému snad nemohlo být ještě ani patnáct. „Kdybychom je přes noc neměli

na krku, žádná mince by se v nich neobjevila.“

Ráno se tady vyznačovalo všeobecným shonem. Polovinu lidí Ed zaměstnal nošením vody, ostatní se podíleli na přípravě snídani. Jituna dirigovala práce kolem vaření kaše, zatímco Týna se starala o chřastí pod kotlem s bylinným čajem.

Kaše sice na první pohled příliš vábně nevyhlížela, ale vyhládlému Filipovi chutnala. Zato čaj po prvním loku vynechal a dal přednost vodě.

Krátce po snídani Ed přeorganizoval pracovní družstva. Z nejsilnějších chlapů ustavil tři party po čtyřech.

„Jedny ruce nám budou chybět,“ protestoval Harach, když se kluk, se kterým se Filip ráno bavil, téměř lhostejně ohlédl po své předchozí partě a postavil se stranou.

„Ale nebude. Mazejte makat! Stavebního dřeva není nikdy dost,“ houkl Ed. Nikdo další už nic nenamítal.

Poté se obrátil k vysokému zachmuřenému vousáči. „Habáne, stáváš se velitelem družstva. Tady máš výbavu,“ podal mu těžkou brašnu. „Tvým úkolem je zajistit palivové dříví do kuchyně a na prodej. Dnes mají přijet dva povozy a u ohně je zásoba s bídou na dva dny. Takže mákněte, ať máme větší rezervu, kdyby páni zas potřebovali něco navíc.“

„Kolik dostanu lidí?“ rozhlédl se. Podle výrazu se dalo soudit, že by si ani jednoho z těch, kdo tu stáli, nevybral.

„Mlčoch a Kuba si to u nás už zkusili. Dej jim k ruce oba nováčky, ať je zaučí. Tady Nešika může tahat těžší kusy. Od kuchyně si vezmi čtyři pomocnice, stejně jich tam má Jituna až moc. A dohlédni, ať si nezapomenou nůše na přenášení polen. Jak si to zorganizuješ, takové to budeš mít. Hlavně koukej plnit, co jsem ti nařídil!“

„S touhle partou? Požaduješ malý zázrak,“ reptal Habán.

„Netroufáš si na velitelskou funkci?“ Edův poloviční úsměv působil napůl posměšně a napůl výhruzně.

„Ale jo. Když se jim nebude chtít, já je popoženu,“ nadhodil si Habán těžkou brašnu a kývl na své družstvo.

Teprve v lese Filip s Týnou zjistili, jaké živobytí je tu čeká. Pracovali od chvíle, kdy do lesa vkročili, až do večera.

Kuba se projevil jako šikovný kluk a zasvětil Týnu do práce s pilou. Dívku kupodivu bavilo kácet soušky a porcovat je. Pouze ruce dostávaly v prvních dnech mimořádně zabrat. Kuba však dokázal bravurně maskovat její odpočinkové manévry, aniž by ztrácel humor. Zpočátku Týna jen s největším úsilím čelila bolesti a praskání puchýřů na dlaních. Večer co večer obtížně hledala pozici, v níž by se dalo na bolavé svaly zapomenout a usnout. Dlaně se naštěstí pokaždé přes noc zahojily. I bolest do rána ustoupila, ale rychle se vracela, jakmile se dívka pustila do práce.

Filip s Mlčochem sekali špalky kmenů na polena. Mlčoch nic nevysvětloval. Mladík musel jeho techniku odkoukat a zkusit ji napodobit. Nějakou dobu trvalo, než ho sekera začala poslouchat. Mlčoch oba jejich nástroje každé ráno beze slova nabrousil. Dál už si svého parťáka nevšímal.

Práce byla náročná, na oběd neměli nárok, museli si vystačit se snídaní a večeří.

Každý sedmý den přšelo, proto dostávali volno. Bylo potřeba si vyspravit oblečení, vydrhnout sruby, vyklepat rohože a ucpat díry, kterými se déšť dostával dovnitř. Všichni se velice rychle naučili předstírat neodkladnou práci, neboť koho Ed načapal při odpočinku, byl okamžitě zapojen do čištění záchodů nebo ohniště.

Únava a beznaděj se podepisovala na všech zotročených pracantech. Ovšem zdaleka nejhorší byl Habánův dozor. Sám se do práce nemínil zapojit. Pořídil si lískovku a své družstvo pravidelně popoháněl k vyšší rychlosti. Obcházel jednoho po druhém a každému stál několik minut za zády. Užíval si pocit moci a s potěšením sledoval, jak se každému napínají svaly na krku v očekávání rány nebo výprasku. Obvykle je nezklamal. I když na

práci neshledal žádné pochybení, preventivní šlehnutí přes záda bylo na denním pořádku.

„Já ho nenávidím!“ cedila mezi zuby Týna. Dala si však velký pozor, aby ji Habán nezaslechl.

„Měli bychom utéct,“ souhlasil Kuba tiše. „Jenomže bez váčku na mince, bez jídla a zbraně by nám bylo hůř než tady. Navíc bychom měli v patách Edovy hafany. Lidi si tu vyprávějí o uprchlíkovi, kterého pokousali. Prý do večera umřel.“

„Ale fuj. Zrovna tohle jsem slyšet nechtěla,“ vrhla po Kubovi zlostný pohled.

„Sekera by se tu možná ukrást dala,“ dál spekuloval bez ohledu na její podmračený kukuč, „jenže váček a jídlo na cestu potajmu získat nedokážeme. Marně o tom přemýšlím od chvíle, co mě zajali.“

„Třeba by se k nám přidali i někteří silní chlapi.“

Ale Kuba zavrtěl hlavou. „Do rizika se jim nebude chtít. Náš pán dvakrát ročně pořádá Silácké hry. Kdo v některé kategorii zvítězí, získá svobodu a službu podobně výnosnou a pohodlnou, jako má Ed. O tomhle si mezi sebou vyprávějí. Útěk jim vůbec nepřijde na mysl. Věř mi, já je poslouchám velice pozorně.“

Při večerním posezení na kládě u ohniště si Týna jako obvykle opřela hlavu o Filipovo rameno. „Vymysli něco, prosím, šeptala naléhavě. „Já tu nechci zůstat. Nemáme nic, nemáme právo na radost. Úplně nás zotročili. Takhle se přece nedá existovat.“

Pohládl ji a přitiskl si prst na rty. Hned vedle nich seděl Mlčoch. Rovněž Jituna procházela kolem.

Podobně jako dívku i jeho deptalo pomyšlení na nekonečnou práci pro samozvané pány. Kdo jim dal právo zotročovat bezbranné kolemjdoucí?! Mají zbraně, sílu, bojové psy, spoustu kumpánů. Je v lidských silách se jim ubránit? Dosud ho nenapadla žádná možnost, jak své postavení změnit. Nenašel ani sílu na slova útěchy, protože naději ztrácel i on sám..

Příležitost k útěku

Jako každý pracovní den po dešti je čekala směna v lese. Kubovi už od rána podezřele jiskřily oči. Týna nechápala, kde ten kluk pořád bere elán a dobrou náladu.

„Sice nemáme ustláno na růžích,“ vysvětloval jí, „ale i tak je život zajímavý. Jen se musíš pozorně dívat kolem sebe. Vždycky se najde něco, čemu se dá zasmát.“

„Ty jsi cvok,“ vrtěla hlavou nad Kubovou filozofií.

„A kdo není? Já se směju rád. A navíc mám právě nyní osud hraje do karet.“

„Nepovídej!“ zpozorněla dívka, aniž porušila rytmus při řezání pilou.

„Před Siláckými hrami se obvykle koná porada, na které Ed nesmí chybět. Zítra během dne odjede a má ho zastupovat Habán.“

„No a? K čemu je nám to dobré?“

„Kdybychom nechali utéct psy, zvedne zadek a půjde je hledat. Navíc pochybuji, že by zrovna jeho tihle hafani nějak extra poslouchali. No a my se v jeho nepřítomnosti snadno dostaneme k našim váčkům. Dá se očekávat obecný zmatek, což nám umožní se nenápadně vytratit.“

Kuba celý zářil, když Týně šeptem vysvětloval zítřejší plán. Celý zbytek pracovní směny přemýšlela o jeho slovech. Uvědomila si, že něco jiného je po změně jenom toužit a něco jiného je zariskovat a zkusit své plány uskutečnit. Nikdo nemůže zaručit, že se akce podaří. Jedna část její osobnosti stále váhala. Vidina trestu ji děsila. Jenže jaký smysl má zůstat v lese jako otrok? Žádný! odpověděla si poctivě, i když při tom cítila mrazení v zátylku. Musí sebrat sílu k prvnímu důležitému kroku.

Kuba se zájmem sledoval, jak se tváří. Několikrát na ni povzbudivě zamrkal.

Tentokrát jeho úsměv neopětovala. Naklonila se k němu blíž. „A co když nás chytí?“ zeptala se. Jen s velkým úsilím přemáhala sevření strachu v útrobách.

„Dostaneme výprask... A až se z něj uzdravíme, budou nás honit do lesa jako teď. Hodně se bojíš?“

„Strašně,“ setřela si pot z čela. Tentokrát se neorosila vedrem a prací, ale obavami, jak jejich plán může skončit.

„Nemusíš utíkat, jestli nechceš,“ uklidňoval ji Kuba.

„Jsem strachy celá bez sebe,“ přiznala, „ale jdu s vámi. Zdejšího pobytu nám po krk! Zkusím sehnat nějaké jídlo.“

„Bezva. Večer všechno doladíme s Filipem.“

Následující den se tábor probudil jako obvykle. Ed nechal nastoupit dřevaře a nařídil, aby všechny směny do oběda dopravily vytěžené dřevo na překladiště.

Jakmile byly vozy naložené, nařídil odjezd. K prvnímu vozu přivázal svého nejlepšího psa. Sám se uvelebil na kozlíku a kývl na Habána. Podal mu psí píšťalku. „Postarej se se o moje zbývající dva fešáky a zaříd' všechno, na čem jsme se domluvili.“

„Spolehněte se, pane,“ zasalutoval jeho zástupce a ustoupil vozům z cesty.

Jakmile byla šéfova výprava z dohledu, svolal Habán partu lovců. Všichni závistivě sledovali zvláštní příděl jídla, kterým se vybraní muži ládovali.

„Někdo si přišel říct o práci?“ zeptal se Habán hlasitě mezi dvěma sousty, aniž se otočil na přihlížející. Jeho slova okounějící dav vmžiku rozehнала.

Poté prohlásil, že jdou ulovit nějakou zvěřinu, a dozor nad táborem předal Jituně. Psy na vodítku vzal s sebou.

„Líp to vyjít nemohlo,“ radoval se Kuba. „Jdeme na věc.“

Filip dostal za úkol vyvolat kolem ohniště větší pozdvižení, zatímco se Kuba vloupával do Edova srubu.

Týna sledovala, jak její nešikovný přítel smetl větví kotlík s kaší do popela. Přítomní se něj sesypali jako vosy, nadávali mu, strkali se, aby zachránili část jídla, zakopávali o sebe a kuchařka je tloukla po zádech největší vařečkou, kterou našla. Týna sbalila část včerejších placek a kousek slaniny. Vycouvala z davu a běžela úlovek ukrýt.

„Za trest budeš dneska o hladu,“ Jituna zuřivostí sotva sípala. Filip se šoural se sklopnou hlavou pryč od ohniště.

Za ruku ho chytila Týna. „Jdu se umýt. Ty bys to potřeboval taky,“ nasměrovala ho pryč z tábora.

Před potokem je dohonil Kuba. Spiklenecky na ně mrkl. „Mám to. Můžeme vyrazit,“ zašeptal.

Týna přikývla. Pod sukni si k bokům přivázala kapsář s potravinami. Filipovi se podařilo u ohně sebrat křesadlo.

„Ještě mám na kraji lesa zahrabanou sekerku a láhev na vodu,“ vedl je Kuba podél houští, aby se vyhnuli místům, kam se z tábora dalo dohlédnout.

Kráčeli co nejrychleji podél potoka. Zpočátku byla cesta schůdná a nemuseli se zdržovat oklikami. Jakmile se vytratil zvuk táborového ruchu, usekl Kuba pro Filipa a Týnu poutnické hole. Sloužily nejen jako opora, ale seříznutý konec se dal využít i jako jednoduchá zbraň.

„Vážně chcete utéct?“ zaduněl jim za zády mužský hlas. Málem se rozprchli jako zajíci.

První se vzpamatoval Kuba. „Kde se tu bereš, Mlčochu?“ Hleděl na muže, který je zaskočil, s obavami a nedůvěrou. Sice v ruce svíral sekerku, ale neuměl si představit, že by ji použil proti člověku.

„Přišel jsem vám říct, že dnešek není pro útěk vhodný.“

„A proč ne?“

„Copak jste si nevšimli? Jako by si přáli, aby někdo z nás utekl. Naservírovali nám příležitost. Všechno bylo až okatě snadné.“

Týna nesouhlasně vrtěla hlavou po celou dobu, kdy Mlčoch hovořil. „Já se tam zpátky nevrátím!“ Potlačovala paniku, ale snažila se vypadat odhodlaně. „Mě zpátky nikdo nedostane!“ zdůraznila ještě jednou.

„Chystáš se nás udat?“ zamračil se Filip.

Mlčoch si je snad minutu prohlížel jednoho po druhém. Nedokázali v jeho obličeji vyčíst, co si myslí.

„Vidím, že poradit si nedáte. Dobrá. Půjdu s vámi. Nechci, aby vás zabili,“ ušklíbl se jakoby sám pro sebe a zařadil se do čela jejich průvodu. Po pár krocích se ohlédl, jestli jdou za ním.

Kuba držel Filipa za rukáv. „Ty mu věříš?“ šeptal.

Filip zavrtěl hlavou: „Nijak zvlášť. Kdyby to byl nepřítel, možná bych ho dokázal zabít. Ale jeho v lese mlátili stejně jako nás. A navíc mám nepříjemný pocit, že se nás pokusil varovat.“

„Tyhle řeči nemají cenu. Ztrácíme čas,“ vložila se do hovoru Týna. Pohlédla na Filipa a rázně vykročila za Mlčochem. Oba mladíci ji s pokrčením ramen následovali.

Cesta podél potoka byla čím dál obtížnější. Ačkoliv jim Mlčoch prošlapával cestu kopřivami a trnům, pomalý postup jim na náladě nepřidal. Dva kamenité úseky složitě obcházeli vodou.

„Budeme muset najít místo na přespání,“ podotkl Filip, když se slunce sklonilo k obzoru a stromy začaly vrhat dlouhé stíny.

Psi v patách

K jídlu usedli na kamení. Okamžitě je začalo obletovat neodbytné mračno hmyzu.

Vtom se Týna zarazila. „Slyšeli jste?“

Všichni přestali žvýkat a zaposlouchali se. „Nic neslyším,“ podotkl po chvilce Filip a znovu se zakousl do placky.

„Já ano,“ poklesla Kubovi ruka, jako by mu přestalo chutnat.

„A co?“

„Myslím, že po nás jdou psi,“ ztěžka polkl Kuba.

„Utečeme do vody,“ navrhla Týna a vyskočila.

„Nesmysl,“ zarazil ji Mlčoch. „Pokud běží po naší stopě, voda nepomůže. Najdou nás ještě před setměním.“

„Co teď?“

Mlčoch se ohlédl po Kubovi. „Najdi pořádný strom, na který se dá vyšplhat,“ nařídil mu. „A ty s sebou sbal všechno jídlo,“ kývl na Týnu.

Filip hmátl po sekeře a holi. Mlčoch mu je však vypáčil z ruky a obojí zahodil daleko do kopřiv.

„Co to děláš?“ bránil se mladík rozhořčeně.

„Jestli chceš přežít, musíš se nechat pokousat!“

„Cože? To snad nemyslíš vážně.“

„Smrtelně vážně. Jakmile poraníš psa, bude s tebou zle.“

„Ale...“ Filip nedopověděl, neboť z druhého břehu na ně zuřivě mával Kuba.

Nyní už bylo slyšet psí zavytí.

„Rychle, rychle,“ pobízel je Mlčoch a popadl deky, které zůstaly pohozené na zemi.

Usilovně se brodili potokem a pospíchali za Kubou.

„Dobrá volba,“ uznale kývl Mlčoch, když spatřil mohutný dub.

Nejprve vysadili na nejnižší větev Týnu, která už výš dokázala šplhat vlastními silami. Hned po ní se do koruny vyškrábal Filip.

„Počkej,“ zadržel Mlčoch Kubu, „pomůžeš mi.“

„A s čím?“ divil se chlapec. Jejich starší společník si začal nohy a ruce omotávat dekami.

„Hlavně kotníky a předloktí,“ vysvětloval Kubovi, jak má deky namotat a uvázat. Poňafávání už bylo slyšet celkem zřetelně.

Mlčoch vysadil malého Kubu vzhůru, aby ho Filip mohl vytáhnout na větev. „A teď mě pozorně poslouchajte,“ oslovil své druhy, „snězte všechny zásoby, protože jako potrestaní dostaneme jídlo nejdřív za tři dny. V žádném případě nelezte dolů dřív, než budou psi připnuti k vodítku. Chovejte se pokorně a nebraňte se. I nejhorší bičování se obvykle do dvou tří dnů zahojí.“

„Ale co ty?“ strachoval se Filip.

„Já jsem na ty potvory připravený. Neboj se. Hlavně nelez dolů mě bránit, rozumíš?!“

Poslechli ho a ládovali se vším, co měla Týna v kapsáři. Mlčoch si vyžádal jen placku a jablko.

Ještě nedožvýkali poslední sousto, když se objevili. Jejich čtyřnozí pronásledovatelé s divokýma očima a slinami odletujícími jim z tlamy se řítili po stopě. Na Mlčocha zaútočili z rozběhu. Týnin polekaný výkřik přiměl Filipa se po ní ohlédnout. Naštěstí se zatím bezpečně držela větví.

Zato dole se odehrávalo divoké drama. Psi útočili střídavě na nohy a na krk. Muž je odrážel do stran, ale cucky z ochranných dek jen létaly. Bylo jasné, že nepotrvá dlouho, než látku rozcupují a dostanou se na kůži. Týna vzlykala a Filip musel vyšplhat k ní, aby ji utěšoval. Modlil se, aby pronásledovatelé dorazili co nejdřív a odvolali rozdivočelé psy.

Z Mlčochova vyjeknutí a hekání bylo zřejmé, že se zuby pracovaly na tělo.

„Musíme mu pomoci. Přece ho tam nenecháme umřít,“ šubala sebou Týna při každém výkřiku. Filip měl plné ruce práce ji udržet a sám při tom nesklouznout dolů. V jednom okamžiku málem hrozilo, že ztratí rovnováhu. Kuba však popadl Týnu za oblečení a nepustil ji, dokud se Filip nepřesunul do stabilnější pozice. S obavami pohlédli dolů. Muž se stále držel na nohou, ale zkrvavené ruce už se jen stěží vyhýbaly psím zubům. Při ochraně hrdla neměl Mlčoch jinou šanci, než je použít.

„Tohle nevydrží. Pomůžu mu,“ začal se Filip soukat po větvi.

Týna znovu zakolísala a Kuba ji s velkými těžkostmi vrátil do původní pozice.

„Už je tady Habán,“ řekla najednou a ukázala k potoku.

Filip se zarazil. Nemohl se rozhodnout, zda má znovu podepřít rozrušenou Týnu, nebo skočit dolů, kde Mlčoch klesl do podřepu a už si chránil jen hlavu.

Vtom Týna sklouzla na spodní větev. Kuba ji opět popadl za šaty. Dívčinou váhou se roztrhly, ale i tak aspoň o něco zmírnily pád. Dopadla pod strom, vyjekla a upadla. Filip se okamžitě spustil k ní. Jeden ze psů už se hnál za novou kořistí. Týna se pokusila postavit, ale znovu se se záupěním skácela. Levý kotník ji neudržel. Filip se vrhl psovi do cesty a pokusil se ho odkopnout. Vzápětí ho zuby popadly za lýtko.

V příštím okamžiku psí píšťalka odvolala hafany z boje. Habán srazil jednomu lovcovi ruku s lukem, ale bylo pozdě. Kuba, kterého šíp škrábl nad uchem, spadl jak zralý žalud.

„Pitomče!“ zařval našťvaně. „Je potřeba, aby do tábora došli po svých.“

Jeden z lovců Kubu polil vodou a kluk se posadil. Tvářil se poněkud zmateně.

„Připravte jedny nosítka!“ ozval se chlapík sklánějící se nad Mlčochem.

„Mám je spoutat, pane?“

Habán se ušklíbl. Filip s poraněným lýtkem ztěžka kulhal, Týna se nedokázala postavit na levou nohu a Kuba vypadal omráčeně, i když měl otevřené oči.

„Zapalte louče a co nejrychleji se vracíme. Zajatce podepřete nebo je vemte na záda. Jestli vám některý z nich uteče, pošlu vás do arény místo nich. Tak fofrem!“

Filipa nepodpíral nikdo. Zato ho jeden z lovců dloubal špičkou tesáku do zad, aby ho přiměl k vyšší rychlosti.

Mladík ve svých pochmurných myšlenkách zvažoval, zda měl Mlčoch pravdu. Podezření, že je zradil, se ve světle událostí rozplynulo. Jenže... Z jakého důvodu s nimi zůstal? Proč je bránil a nechal se ošklivě pokousat?

Trápila ho i další otázka. Proč jim přímo naservírovali situaci vhodnou k útěku? Co s nimi zamýšlejí? Mají sloužit jako odstrašující příklad? Chtějí z nich udělat poslušné otroky? Nějak mu žádná odpověď nedávala smysl. Možná hledá logiku na místě, kde nic podobného není. Jen jedním si byl jistý – že je v několika příštích dnech nečeká nic dobrého. Mlčoch sice naznačoval, že pokud žádného ze psů nezraní, trest bude mírnější, ale co v těchto podmínkách znamená pojem mírnější trest? Uvěznění? Bičování? Nohy v mraveništi?

Ulevilo se mu, když se pozdě večer dovlekl do tábora a dovolili mu usednout na zem. Bodavá bolest v lýtku mu slibovala dlouhou těžkou noc.

Jituna se nad ním slitovala a dala mu napít. Když jí vracel džbán, vycmrndla trochu vody na hadřík, který mu nenápadně vtiskla do dlaně. S úlevou ho přitiskl na ránu. Protože se chlapi dožadovali večere, chvíli trvalo, než padlo rozhodnutí, jak s uprchlíky naložit.

Nakonec všechny kromě Mlčocha dostrkali za hranici tábora ke kmenům s nataženou šňůrou na prádlo.

„Máte štěstí, že už je tma, jinak byste skončili u mraveniště,“ prohodil dobrácky jeden z těch, co u nich měli držet hlídku.

Bez velkého váhání uřízl jednu šňůru, aby je měl čím svázat.

„Sedněte si,“ nařídil tiše a ruce jim připoutal dozadu kolem kmene. Budiž mu připočítáno k dobru, že pouta nijak zvlášť neutáhl. Týně dokonce omotal kolem kotníku mokrý šátek.

Kuba vypadal naprosto netečně, jako by ani nebyl ve svém těle přítomen.

„Jestli vám můžu poradit, raději mezi sebou nemluvte, aby vás nezaslechli psi a nespustili rámus. Habán by si pak mohl vzpomenout, že si zasloužíte mnohem horší nocování,“ zašeptal na rozloučenou muž.

„Neublížili ti, Týno? Jsi v pořádku?“ odvážil se Filip krátkého dotazu.

„Nic, co by se do rána nespravilo,“ špitla. „A radši už mlč.“

Poslechl ji, ale usnout se mu v nepohodlné pozici nedařilo. Po půlnoci ztěžkl jeho váček na krku a v noze mu přestalo bolestně tepat.

Trest

Druhý den je Habán poručil přivázat k mraveništi. Tentokrát už se vedle nich ocitl i Mlčoch. Končetiny měl celé zjizvené, ale rány už se viditelně hojily.

Připoutali je tak, aby měli přímý výhled na neobvykle vysoké mraveniště.

„Třeba si nás nevšimnou,“ zadoufala Týna při pohledu na zrzavé jedince.

„Doufám, že mi nepolezou do očí a spokojí se s nohama,“ zamumlal Filip znechuceně.

Mlčoch vydal zvuk blízký jedovatému uchechtnutí. „Dal bych přednost bičování,“ zavrtěl se, jako by si chtěl podrbat záda.

„Kubo! Jak je ti, Kubo?“ zkoušela Týna upoutat pozornost chlapce, který po včerejšku jako by ztratil svůj humor a elán.

„Proč se neuzdravuje?“ vrtalo jí hlavou a ještě několikrát ho zkusila oslovit. Ke své lítosti marně.

„Jauvajs,“ sykl Filip nahlas, „už mě našly, potvory.“

„Jo, mě taky,“ vzdychl Mlčoch.

„Proč jsi zůstal s námi?“ zeptala se staršího muže Týna. Filipa napadlo, že ji zřejmě trápí podobné pochybnosti jako jeho. Napjatě čekal na odpověď.

„Nejspíš jsem nechtěl, aby vás ti zabijáctí psi roztrhali.“

„Kdybychom se nebránili, třeba by přestali útočit,“ spekulovala dívka.

„Útočit by přestali až po vaší smrti. Jsou tak vycvičení.“

„Jak to víš?“

„Z doslechu. Roztrhají nejen divokou zvěř, ale i člověka. Naštěstí tu včera chyběl ten nejhorší hafan. Tři slintající tlamy bych dost možná

nezvládl ani s dekami.“

Filipovi dalo velkou práci nedat najevo, jak moc a bolestivě ho mravenci štípou. Ošívání vůbec nepomáhalo. Nechápal, jak se s tím dívka dokáže vyrovnat a věnovat se konverzaci.

„Ale co když tě...“ chtěla pokračovat, jenže vyjekla a začala se kroutit. „To je hrozné. Už po mně lezou a jeden mě kousl!“ zapomněla, co se chystala říct.

„Jenom jeden?“ zoufale se zazmítal Filip.

„Jituna mě namazala nějakou hnusně páchnoucí česnekovou masťou. ale asi už přestává fungovat,“ vzlykla nešťastně.

Jediný, kdo si nepostěžoval, ani když mu mravenci lezli po obličeji, byl Kuba. Filip, který zpočátku doufal, že jejich malý kamarád netečnost jenom hraje, postupně dospěl k názoru, že se zmýlil. Mravence by nevydržel ani svatej.

Nechali je trápit až do odpoledne, kdy se ze svého výletu vrátil Ed. Poručil je předvést a pochvalně kývl na Habána. „Dobrá práce,“ řehtal se na celé kolo, když sledoval, jak si zajatci z oblečení vyklepávají mravence.

„Co je tomu mrňousovi?“ zamračil se na Kubu. Kluk se ani nepohnul, jen jeho nepřítomný pohled směřoval kamsi do neznáma.

„Šíp ho škrábl na hlavě,“ pokrčil rameny Habán. „Zdá se, že to nehraje.“

Ed zamyšleně přistoupil blíž a smetl z Kubova obličeje dva mravence. Najednou do chlapce strčil. Kuba upadl na záda, aniž se snažil zabrzdit pád. Zůstal na zemi s pootevřenou pusou a rozhozenými pažemi.

„Třeba se ještě vzpamatuje,“ ušklíbl se, odstrčil Habána a nařídil, „zavřete je do klecí na šelmy a dejte jim najíst. Potřebujeme je v dobré kondici.“

V klecích se dalo pouze sedět nebo ležet s pokrčenýma nohama. Jen Týna jako nejmenší se musela o klec podělit s Kubou. Ve čtvrté

kleci se totiž zrovna nacházelo divoké prase. Kdykoli šel někdo okolo nebo hlasitěji promluvil, zuřivě doráželo na mříže.

„O něco lepší než u mravenců,“ vzdychl Filip a pokoušel se najít snesitelnou polohu.

„Ani se mi nechce přemýšlet o tom, proč máme být v dobré kondici,“ podotkla Týna tiše, aby nepopudila čtyřnohého souseda. Pokoušela se nakrmit Kubu a velice ráda by věděla, co humorného by vydoloval z téhle situace, kdyby byl fit.

„Vykrmují nás líp než to prase,“ pokusil se Filip o vtipnou narážku na neobvykle vydatnou porci k večeři, ale nikdo se nezasmál.

„Žádné strachy, už brzo se dočkáte,“ oznámil jim přívětivě muž, který po jídle donesl váčky, „zítra ráno odjíždíme na Silácké hry.“

„Budeme bojovat?“ překvapeně zvedl hlavu Filip.

„Bojovat?“ muž se hlasitě rozesmál. „Ale kdepak. Vy jste okradli šéfa, a proto jsou z vás jeho otroci. A z otroků, které neprodá, bývá obvykle zábavné masíčko do arény.“

Týně naskočila husí kůže. „Masíčko?“ vyděšeně pohlédla na Filipa, když dobře naladěný chlapík odešel. „Co tím chtěl říct?“ zeptala se, ačkoliv odpověď na svou otázku slyšet netoužila.

Jízda na voze byla pro zajatce příjemnou změnou. Ráno je zahnali k vodě, aby se umyli a vymáchali smrduté oblečení, takže se teď cítili mnohem lépe. Sice je připoutali k postranici, ale na voze plném suchých pilin promíchaných s jehličím měli více pohodlí než v kleci. Zároveň je upozornili, že si musí ulevovat mimo vůz, což znamenalo, že budou po cestě přestávky.

Vozy jely pomalu, neboť přihlášení siláci museli po svých.

Večer se vyvolení ubytovali v hospodě. Zajatci byli ponecháni na voze se dvěma strážci a vedle vozu se na dece rozvalovali dva Edovi psi.

„Víš něco o Siláckých hrách?“ oslovil Filip Mlčocha, když strážci vedle nich usnuli.

„Jeden, co se jich měl loni zúčastnit, mi pár věcí řekl. Jenže nebojoval. Dostal horečku a běhavku, takže za něj na poslední chvíli sháněli náhradníka.“

„A co všechno viděl?“

Mlčoch vydal zvuk podobný zavrčení. „Viděl toho dost, aby se zápasu letos vyhnul.“ Obrátil se k mladým lidem zády. Okatě dával najevo, že o hrách už hovořit nechce.

„A máš nějakou představu, co nás čeká?“ nenechal se odradit Filip a dál dotíral na muže otázkami.

„To nechceš slyšet,“ zamumlal Mlčoch, aniž se otočil.

„Ale my to slyšet chceme,“ podpořila Filipa Týna. „Prosím!“

Mlčoch se posadil a zahleděl se jim upřeně do očí. „Jak moc se bojíte smrti?“ zeptal se.

„Zabijí nás?“ Týna si začala nervózně kousat ret.

„Tebe možná ne. První den se konají dražby. Osobu určenou do arény je možné si koupit. Kdyby se dostavil nějaký bohatý šlechtic, usmívej se na něj. Třeba budeš mít kliku.“

„Copak jsme zboží?“ Filip nedokázal potlačit zahořklý tón.

„Ptáš se, proč nejsme svobodní? Protože jsme slabí a nechali jsme se polapit,“ pokrčil rameny Mlčoch. „Kdo se nedokáže ubránit vlastními silami, snadno skončí jako otrok.“

Muž se na chvíli odmlčel. Potom váhavě pokračoval. „Samotné hry začnou pozítří. Nás pravděpodobně pošlou do arény. Boje v arénách probíhají celý den až do večera. Pořadí se losuje. Hození do arény bývá trestem za zlodějinu, zabití, neposlušnost, neschopnost, útoky, podvody. Ve většině případů posílají dva odsouzení proti nějaké hladové šelmě z divočiny.“

„Jaké šelmě?“

„To je různé. Medvěd, leopard, anakonda, ohnivý býk, jedovatý bazilišek, ostnatý ještěr, nezkrocený horský kůň, vraždící opice, pes

nebo vlk. Na všechny potvory, o nichž jsem slyšel, si nevzpomínám.“

Týna hlasitě polkla.

„Už se někdy stalo, že člověk arénu přežil?“ sondoval mladík.

„Jen výjimečně. Dokážeš-li zvíře zabít, odvede si tě jeho původní majitel nebo pořadatel her jako náhradu za utrpěnou škodu.“

„Takže další otroctví?“

„Jistě. Co bys čekal? Medaili a poděkování?“ ušklíbl se Mlčoch.

„Zřejmě se dalšího deštivého dne vůbec nedočkáme,“ poklesl na mysli Filip.

„Což je škoda, protože tento den je zasvěcený hostinám. Siláci se posilní, aby si další den nechali vyrazit zuby, polámat kosti a mrzačit se nejrůznějšími způsoby. Jen osm vítězů ze všech přihlášených postoupí k závěrečnému klání během posledního dne.“

„To musí být zajímavé. Rád bych viděl ty nejlepší,“ posteskl si Filip.

Mlčoch zase vydal zvuk podobný odfrknutí. „K závěrečnému utkání si bojovník musí vybrat zbraň. Zvítězí ten, kdo svého protivníka zabije.“

„Opravdu bys to chtěl vidět?“ špitla Týna.

Filip neodpověděl.

„Radši se na ten zítřek vyspíme, co říkáte?“ uzavřel debatu Mlčoch a opět se ke svým druhům otočil zády.

Trh s otroky

Od zájezdního hostince jim cesta na Rubenovu usedlost netrvala ani dvě hodiny. Rozhodně nebyli první, kdo sem přijel na Silácké slavnosti. Několik ozbrojených mužů hlídalo příjezdovou cestu a každého návštěvníka zastavili, aby si ho zapsali do seznamu.

„Ahoj Ede. Tak se pochlub. Co jsi přivezl?“

Oslovený hromotluk se přátelsky zazubil na svého známého. „Tak si piš. Vezu čtyři kousky do arény, čtyři siláky, spoustu naložené zvěřiny, lesní med a piliny jako podestýlku. Přesně jak jsem slíbil.“

„Skvělá práce, Ede. Vozy a sloužící nech u horní stodoly, tebe a siláky ubytuje Dora. No a ty svoje darebáky připoutej k řetězu za arénou. Naši lučištníci tam drží stráž a na vězně dohlédnou. Jo – abych nezapomněl. Pro každého dostaneš číslo. Ty, co si nikdo nekoupí, zítra rozlosujeme do arény.“

Hromotluk přikývl a mávl rukou na vozy pod svým velením, aby pokračovaly v cestě.

Filip s Týnou se udiveně rozhlíželi po Rubenově usedlosti. Kolem udržované příjezdové cesty stály bytelné sruby a největší chalupy. Vrata přilehlých dvorů byla ověšena cedulemi, co je možné si u hospodyně či hospodáře zakoupit.

„Víc to připomíná město než vesnici. Nezdá se ti?“ prohodila Týna.

„Na žádné město, které bych navštívil, si nevzpomínám,“ zamračil se Filip. „Ty snad ano?“

„Ano. Ne. Já nevím. Ale něco mi říká, že vesnice jsou menší.“

Budov kolem cesty ubývalo, až dojeli k obrovské stodole. Ed odpoutal zajatce a zahnal je dál od vozu. Tiše uděloval pokyny svým lidem a nakonec vzal na vodítko oba nedočkavé hafany. Těšili se na procházku rozhodně víc než zajatci. Sice bylo příjemné si protáhnout nohy, ale konec vycházky sotva skončí pohodlným odpočinkem.

„Tak co, mládeži? Chcete si prohlédnout arénu? Máme to při cestě,“ Ed v dobrém rozmaru podrpal své psy. Ti určitě neměli v úmyslu se kochat pohledem. Pánův dotyk je však uváděl do vytržení a odměnili ho slintavými úsměvy. „Pohled shora má něco do sebe,“ dodal hromotluk s kapkou sadistického potěšení.

Zajatci kráčeli mlčky. Ani Kuba se dosud neuzdravil ze své netečnosti.

Pohled na arénu Filipa i Týnu ohromil. Jednalo se o velkou roklinu, možná ji kdysi vyhloubila divoká řeka. Nyní se na dně klikatil nenápadný potůček. Vstup i výstup z rokliny byl zatarasen bytelnými dřevěnými palisádami. V nich byla zasazena menší vrátka pro lidi a pro zvěř do velikosti bizona. Po obvodu celé rokliny mohli diváci nerušeně sledovat lité boje odehrávající se v bezpečné vzdálenosti. Dostatečně vysoké kolmé kamenné stěny zaručovaly, že se tudy zaručeně nevyšplhá ani člověk ani šelma. Sledování bojové scény nic nebránilo. Na dně rokliny se nedalo ukrýt – žádné trhliny, žádné křoviny, jen pár velkých oblých balvanů. Týny se zmocnila nevolnost. Snažila se z mysli vypudit divoké představy o tom, jak před zraky diváků bez pomoci umírá. Příliš se jí to nedařilo. V zoufalství pohlédla na Kubu. Jeho lhostejný výraz ji nepovzbudil. Na zádech ucítila Mlčochovu dlaň. Beze slov ji přátelský dotyk pobídl, aby nezastavovala a pokračovala v cestě.

Ed se kochal pohledem na rozrušené reakce Filipa a Týny. Už se těšil, jak si vsadí na čas, po který dokážou vzdorovat vylosovanému zvířeti. Silácké hry ho uspokojovaly a doufal, že nejméně jeden z jeho mužů se dostane do výběru závěrečného dne. Věřil, že mu sázky vynesou tolik, aby si mohl koupit další ulovené nováčky zdejšího světa. Tihle poslední příliš zdatní nebyli a dokonce se pokusili utéct. Dobře jim tak. Měli si vážit dobrého bydla. Nijak zvlášť nelitoval, že se jich zbaví.

Beze spěchu došli k řetězu, který byl upevněn na zatlučených kůlech. Nebyli první. Filip spočítal, že tu zatím skončilo patnáct provinilých. Psi sebou škubali, toužili si připoutané zajatce prohlédnout, jako by doufali, že je budou v blízké budoucnosti lovit.

Dozorci z nedaleké bedny vylovil dvě sady čtyř čísel. První sada na šňůrkách byla určena na krk zajatců. Druhou sadu převzal do opatrování Ed. Jakmile byli všichni náležitě připoutaní, muž na jejich oblečení připsal Edovo jméno a dražební cenu.

„Bezva jméno,“ liboval si dozorce, „není nad krátká jména.“ Ed mu vtiskl do dlaně minci: „Dej na ně pozor. Jsou to útekáři.“

„Spolehni se,“ zasalutoval dozorce a hromotluk se psy vyrazil zpátky k osadě.

„No, zřejmě vás nemá rád,“ podotkl muž po Edově odchodu, „za tuhle sumu se nikomu nevyplatíte. Hádám, že vás chce za každou cenu vidět v aréně.“

Kéž by si ty kecy odpustil, pomyslel si Filip. Pohlédl na Týnu. Měl by se na ni usmát. Obával se však, že by se jeho rty zmohly pouze na neveselý škleb.

Naštěstí tu neměli v úmyslu zajatce trápit. Pouta byla dostatečně dlouhá, aby se mohli posadit. Občas jim poskytli kbelík, dostali napít a v poledne i skromný oběd. Postupně vedle nich přibývali další a další adepti do arény. Několik šlechticů prošlo kolem, ale žádný nejevil snahu nakupovat.

Objevil se i voják vybírající rekruty do mužstva. Zastavil se u Mlčocha, ale nad požadovanou sumou jen s povytaženým obočím zavrtěl hlavou. Zvolil si jiné dva zajatce.

Odpoledne kolem procházelo přece jen víc lidí a občas se na někoho ze řetězu usmálo štěstí. Několik mužů si zálibně prohlíželo Týnu, ale cena je odradila.

Trochu vzrušení mezi diváky vnesli dva úplně stejní asi pěti až šestiletí kluci. Kulhající starší žena se za nimi honila, vyhrožovala jim vším možným, ale malí diblíci lítali přesně tam, kde je nikdo nechtěl mít. Za chůvou poklusávala mladá žena s nemluvnětem v náručí. Nemluvně vrískalo. Těžko říct, jestli se mu nezamlouval matčin pohyb nebo fakt, že ho tiskne na prsa a mrně nic nevidí.

Kluci kličkovali mezi připoutaným zajatci. Většina z nich je sledovala s pobavením. Nakonec oba neposluchy doběhl jejich otec.

Podsaditý vousatý chlapík jim každému ubalil pohlavek a popadl je za límec. Dovlekl je k matce a chůvě. Rozezleně je postrčil před sebe. „Copak si je nedokážete ohlídat?!“ mračil se na ženu.

„Zapomněl jsi, že má Matylda bolavou nohu? Nemůže se za nimi honit!“ odsekla zlostně.

„Čekáš snad, že je budu hlídat já?“ zavrčel.

„Však by tě nebylo,“ kopírovala tóninu jeho hlasu.

„Mám tu jednání. Musíte si poradit samy!“ prohlásil autoritativně.

„A jak asi? Mám snad kluky držet pod zámek?“ rozzlobeně na něj zaječela manželka.

Podsaditý muž se bezradně rozhlédl, jako by hledal radu u přihlížejících. Zrak mu padl na Týnu, která seděla na zemi a objímala si kolena. „Postav se!“ nařídil jí.

Dívka poslechla a všimla si, jak na ni Filip povzbudivě zamrkal. Usmát se však nedokázala.

„Umíš běhat?“

„Umím,“ přikývla. Sice netušila, proč by po ní měl zájemce požadovat právě tuhle schopnost, ale nejspíš by teď přikývla na cokoliv, co by požadoval.

„Výborně! Kupuji ji,“ obrátil se chlap na dozorce.

„Je moc mladá a slabá,“ zmohla se na váhavý protest manželka.

„Navíc je zbytečně drahá,“ dál se snažila zviklat manželovo rozhodnutí.

„Kdybys nebyla neschopná, nemusel bych ji kupovat!“ šlehl pohledem po ženě s nemluvnětem.

„Ale proč zrovna ji?“

„Je na ni pěkněj pohled a kluci jí neutečou,“ rozhodl rázně a žena jen odevzdaně pokrčila rameny. Jakmile dozorce převzal peníze, už nemělo cenu se hádat.

„Její číslo si u sázkového pultu vyměňte za váček na mince,“ upozornil je prodávající a odvázel Týnu od řetězu.

„Říkal jsem to,“ zamumlal s náznakem úsměvu Mičoch.

„Hodně štěstí, Týno,“ zaslechla ještě Filipovo zavolání.

Pak ji její nový pán popadl za loket a vedl celou svou rodinu dál od lidského hemžení.

Baron Krupan

„Takže, milá Týno,“ vzal ji za ramena a otočil ji k sobě, aby se jí mohl dívat do očí, „tvoji hlavní povinností bude uhlídat Dinka a Leona. Pokud neposlechnou, povedeš je za ruku a nepustíš nikam, kde by to pro ně mohlo být nebezpečné. Rozuměla jsi?“

„Ano, pane,“ kývla dívka.

„Navíc uděláš bez řečí všechno, co ti nařídí moje žena Greta. Dávám ti měsíc, abys ukázala, co v tobě je. Pokud něco provedeš nebo nebudeš užitečná, zbavím se tě. Pochopila jsi?“

„Jistě, pane,“ znovu kývla a ztěžka polkla.

„Ruku!“ nařídil klukům otec. Oba poslušně vložili dlaň do Týniných rukou. Vyjekla, když ji jeden z chlapců kopl do kotníku.

„Dinku!“ vlepil mu otec pohlavek.

Potom se obrátil na svou ženu: „Vyzvedni její váček a zaříd' všechno potřebné. Jestli budou problémy, příště vás nikam nevezmu.“

Greta vycítila, že už by neměla dál hrotit vypjaté emoce a dopřála manželovi poslední slovo. Vlastně byla ráda, že ji vzal na slavnost a dokonce odsouhlasil částku, kterou může utratit dle svého uvážení. Kdyby si chuva při vystupování z vozu nepodvrtla kotník, mohlo být všechno v pohodě. Jenže teď je tu holka, co se líbí manželovi, a kdo ví, co z toho vzejde za potíže. Momentálně ji však potřebuje. S nechutí si prohlédla dívčino oblečení.

„Nedá se nic dělat. Vracíme se k Moulům,“ rozhodla Greta a zamířila k nedaleké usedlosti.

Matylda kulhala čím dál hůř a kluci sebou škubali a snažili se vykroutit z Týnina sevření. Schytala dalších pár bolestivých kopanců. Z matčina a Matyldina napomínání si Leon s Dinkem vůbec nic nedělali. Teprve když dorazili do světnice pro hosty, mohla oba divochy pustit ze sevření. Greta mezitím s úlevou odložila nemluvně do koše vedle postele. S rukou na bedrech si protáhla

záda. Svlékla synům kabátky a zamračila se na ně. „Protože se neumíte chovat, zůstanete doma s Matyldou,“ přikázala jim.

„A proč? My chceme jít s tebou, mami,“ začali kluci škemrat.

„Dneska už jste nadělali ostudy dost. A jestli si Matylda bude stěžovat, že jste nebyli hodní nebo rámysem budili svoji sestřičku, nechám vás tu zavřené do konce slavnosti!“

Kluci vyčítavě sledovali, jak se máma přehrabuje v oblečení, bere mýdlo a pak odchází s jejich novou chůvou.

Greta dívku odvedla dozadu na dvůr, kde bylo koryto s vodou.

„Jako služebná barona Krupana musíš chodit čistě a slušně oblečená. Svlékni se a pořádně se umyj.“

„Mám si také vyprat šaty?“ zeptala se Týna, když ze sebe shodila špinavé oblečení.

„No, tomu už bych šaty neříkala,“ opovržlivě špičkou své boty Greta odsunula nevábně páchnoucí svlečený oděv. „Nedali ti ani spodní prádlo?“ mladá žena nevěřícně vrtěla hlavou, když Týně pomohla umýt záda a vlasy.

Jakmile se dívka osušila a oblékla si jemné prádlo, sukni a halenu, cítila se na vrcholu blaha. Uvědomila si, jak je čisté a měkké oblečení příjemné.

„A teď vyrazíme zařídit to ostatní. Vezmi si svoje číslo a počkej na mě u vrat,“ nařídila paní.

I ona se převlékla a u pasu jí visel na první pohled zdánlivě těžký vyšíváný měšec.

U ševce si paní vybrala parádní boty zdobené barevnými kamínky. Týně vybrala obnošené, ale pohodlné kožené botky.

Vedle u pláteníka a krejčího se Greta rozšoupla. Nakoupila spoustu oblečení, látku na šaty, barevné odstřížky, jehly, nitě a pro Týnu nevzhledný čepec. Ačkoliv se dívka snažila diplomaticky vysvětlit, že tenhle nepovedený model je to nejhorší, co kdy viděla, její paní

na tu přišernost hleděla velice zálibně a hned dívce poručila si čepec nasadit. Spokojeně pokývala hlavou a Týně nezbylo, než se s tím smířit a popadnout další balík se zakoupeným zbožím.

Než se vydaly na cestu zpět, měla už dívka na krku místo čísla svůj váček. V hrnčířské dílně nevěřícně zírala na další zboží, které si paní vybrala, a bude nutné ho donést do usedlosti Moulů. Hrnčíř se smíloval nad její bezradností a půjčil jim trakař.

Než se s nákupem vrátily k usedlosti Moulů, světla ubývalo. Greta si s úlevou protáhla nohy a nyní už jen Týnu dirigovala, kam má které balíčky uložit. Děti byly najedené, uložené, přesněji řečeno, proběhla snaha o jejich uložení. Momentálně kluci v posteli dováděli a oči se jim neklížily ani náhodou.

Majitelé usedlosti Moulovi pozvali barona Krupana a jeho ženu Gretu na společnou večeři do jídelny. Jakmile odešli, Týna si s úlevou strhla neforemný čepec z hlavy.

Matylda se uchechtla: „Jo, děvče, nemůžeš se naší paní divit. Potřebuje být tou nejkrásnější ženskou v dosahu barona. Uděláš dobře, když se před pánem nebudeš nakrucovat.“

„Nechci se nakrucovat, jenom mi vadí ta ohavnost na hlavě.“

„Ale jdi ty. Jiná manželka by tě ostříhala nebo ti poranila tvář. Naše paní patří k těm lepším. Je vlídná, praktická a pro tebe bude mnohem užitečnější si víc naklonit ji než barona,“ radila Týně starší žena, zatímco si přikládala na kotník studený zábal.

„Prosím tě zajdi do kuchyně a přines mi večeři sem, ano? Já už se dneska nikam nedobelhám. To pobíhání za klukama se mojí noze vůbec nezamlouvalo,“ požádala dívku.

Týna poslechla. Kuchařku našla rychle. Vyfasovala dvě misky naplněné masem se zeleninou a dvě chlebové placky. „Nemáte to snadné s těmi uličníky, že?“ chápavě přikyvovala kyprá žena. „Až se najíte, vrať misky tamhle do dřezu.“

Jídlo bylo výtečné. Se „dřevařskými pochoutkami“ se vůbec nedalo srovnávat. Všechny děti konečně usnuly.

„Co jsi provedla, že tě přivázali k řetězu?“ zeptala se potichu Matylida.

„Chytili mě a nutili od rána do večera pracovat v lese. Pokusila jsem se utéct.“

„Chápu,“ přikývla.

„Vy jste se tady narodila?“ začala se o ženu zajímat Týna.

Ta však pokrčila rameny. „Nepamatuji se. Jako sirotek jsem dřela na poli pro jednoho sedláka. Pak zjistili, že jsem šikovná a umím šít. Od té chvíle mě začal zaměstnávat baron. A když se oženil, zeptali se mě, jestli chci dělat chůvu. Tak jsem tady.“

„Nevdala jste se?“

„Klidně mi tykej. Mezi služebníky si tykáme všichni. A co se vdávání týče, měla jsem smůlu. Tři měsíce po svatbě mi manžela zabili nájezdníci. Jiného už jsem nechtěla.“

Týna vyměnila Matyldě obklad.

„Baronovi se také odevzdávají všechny mince?“ změnila raději téma, když si všimla, jak chůvě posmutněly oči.

„Naštěstí ne. Každý týden si bere jen tři ze sedmi na stravu. Když si pár mincí našetříš, můžeš si pořídit něco užitečného nebo parádu. Jak budeš chtít. Ale možná ti paní odečte pár mincí za boty nebo oblečení.“

„Boty klidně zaplatím, ale tenhle čepec ani náhodou,“ ušklíbala se Týna pobaveně.

I Matylida se zasmála.

„Inu, o slušivém modelu se opravdu hovořit nedá, ale může mít své výhody.“

„Vážně? To mi tedy pověz, jaké!“

„Toužíš po tom, aby se o tebe sloužící otírali nebo tě baron plácal po zadnících?“

„Nijak zvlášť,“ priznala Týna. Obočí se jí stáhlo nechutí. „Baron si v tom libuje?“

„To víš, děvče, je to chlap se vším všudy. A jakmile není v dohledu paní baronka, mohla bys přitahovat jeho mlsné pohledy.“

„A v čepci ne?“ ušklíbala se pobaveně Týna.

„Čepec podobné riziko výrazně sníží.“

„Dobrá. V tom případě ten ohavný kousek oděvu nestrčím pod zablácená kola prvního vozu, který potkám. Díky tobě dostal právě milost,“ zasmála se dívka společně s chůvou.

Nová práce

Týně se úplně změnil život. I když se Matyldě kotník do rána uzdravil, přesto se na ni hrnuly požadavky na práci kolem dětí. Rychle se naučila přebalit a uspat nemluvně, donutit kluky, aby všechno snědli a neházeli jídlem ani po sobě ani po nikom jiném, obléknout je i učesat. Matylda zatím posluhovala baronovi s manželkou. Ti spali ve vedlejší místnosti a poránu byli zlostní a mrzutí.

Po snídani vyrazili, aby si užili další den slavnosti. Jak Týna zjistila, přivezl baron na hry do arény trnovce pruhovaného, který byl polapen na jeho pozemcích. Ještěr byl silný hbitý samec s trnovou palicí na konci ocasu, s kůží pokrytou několika řadami ostnů a s tlamou plnou ostrých zubů, které jedním hryznutím cupovaly maso a drtily kosti. Ostny na jeho hřbetu dosahovaly lovcům k pasu a rozhodně nebylo snadné ještěra spoutat a odvézt až sem. Baron Krupan už se těšil na losování, sázky a zápasy.

„My chceme taky vidět zvířata a bojovníky,“ dožadovali se kluci u snídane.

„Děti k rokli nesmí,“ rezolutně prohlásila baronka Greta. Výhružně pohlédla na manžela, aby se neopovážil její tvrzení popřít.

„Jistě,“ zamračil se na ni v divokém očním souboji, „ale na zvíře, co jsme dovezli, se mohou přijít rodinní příslušníci podívat.“

Greta skřípala zuby. „V tom případě zjisti, jak dopadlo rozlosování, a přijď nám oznámit, kdy kdo bude v aréně. Abychom to náhodou nezmeškali,“ dodala jedovatě.

„Ano! Ano, tati,“ nepostřehli kluci rodičovskou neshodu a dál se dožadovali výletu k aréně.

„Neboj, na palisádě to bude bezpečné,“ pohládl baron manželku smířlivě po rameni a pospíchal ven.

Dopoledne se kluci zabavili na statku, kde okukovali nová hříbata a pohráli si s koťaty. I baronka měla svůj program, takže celá rodina

se sešla až u oběda.

„Jestli budete zlobit,“ pohrozila matka klukům, „nikam vás odpoledne nepustím.“

Tentokrát její hrozba skutečně účinkovala. Ani Dink ani Leon nechtěli přijít o slíbenou podívanou, proto se u stolu chovali téměř vzorně a jídlo do sebe naházeli nevídanou rychlostí.

„Nemusíte pospíchat,“ smál se jim otec. „Přemek nás vyzvedne včas, abychom o nic zajímavého nepřišli.“

„Objednal jsi kolesku?“ podivila se Greta.

„Jistě. Proč ne. K palisádě je to kus cesty a všude se motá spousta lidí. Těsně před námi jde do arény divoký horský kůň. Toho si žádný koňák nenechá ujít. Pak přijde na řadu náš trnovec se sedmnáctkou a osmnáctkou.“

Týna jeho slova zaslechla a celá pobledla. Ji k řetězu připoutali jako šestnáctku. Ruce se jí nezadržitelně roztřáslly. Málem vybryndala ovocnou šťávu pro kluky. Netušila, zda i ji vezmou k aréně s sebou. Na jednu stranu toužila znovu uvidět své přátele z lesa, na druhou stranu se příšerně bála být svědkem jejich děsivé smrti.

Rychle popadla špinavé nádobí a spěchala s ním do kuchyně. Tam strhla čepec a několikrát si opláchla obličej a krk studenou vodou.

„Není ti dobře?“ pohlédla na ni soucitně kuchařka a pak jí nabídla malou lahvičku s pálenkou. Týna po prvním loku nemohla popadnout dech a zakuckala se. Kuchařka se smála a lahvičku jí zase sebrala. „Už to bude dobrý, uvidíš,“ plácla ji po zádech a šla po své práci.

Týna si znovu navlékla čepec a zhluboka se nadechla. Samozřejmě! Zvládne to! Musí!

Pohybovala se trochu jako ve snu. Probralo ji až hrkotání kolesky před vraty.

Týny se zase začala zmocňovat panika. Matylida ji však popadla za loket. „Sundej si zástěru,“ nařídila jí, „pojedeš s panstvem.“

Nesoustředěně poslechla a nechala si vnutit zakrytý košík.

„Tohle vezmi s sebou. Je to občerstvení pro kluky, kdyby dostali hlad nebo žízeň,“ kladla jí na srdce chůva.

„Ty s námi nepojedeš?“

Žena se usmála. „Kdepak. Někdo tu musí zůstat s Justýnkou.“

„A proč ty?“

„Protože to s ní umím. Zná mě mnohem déle než tebe. To dá rozum, ne?“ chápavě pohlédla na Týnu a kývla směrem ke kolesce. „Navíc budu ráda, když se ty jejich krvavé legrácky obejdou beze mě,“ dodala.

Týna se ohlédla.

Za sukni ji tahal Dink s dětskou naléhavostí. „Tak už pojd', ať to stihneme.“ Snažil se ji táhnout k vratům.

„Dobrá, dobrá, vždyť už jdu,“ sebrala veškerou svou odvahu a nasedla k baronce a dětem do kolesky.

Baron Krupan se vyhoupl do sedla a zvolna doprovázel svou rodinu k aréně. Na prašné cestě jeho kůň téměř tančil, jak ho jezdec nutil rozhánět pěší do stran a tím uvolnit cestu kolesce.

Konečně dojeli k uzavřenému prostoru, kam obyčejné diváky nepouštěli.

Palisáda na téhle straně rokliny sloužila jako zázemí, kde se nalézali vězni a o kousek dál pojízdné klece nebo bedny s divokými tvory. Vše bylo očíslované a hlavní pořadatel měl k ruce vybranou skupinu pomocníků, kteří měli přesně určená místa a každý věděl, co má za úkol.

Každý divoký tvor tu byl pod dozorem strážných, kteří ho sem dopravili a zodpovídali za všeobecnou bezpečnost až do chvíle, kdy bude šelma vypuštěna do arény.

Baron Krupan vedl svou rodinu na horní ochoz, kde byla vyhlídková lávka pro diváky, lemovaná dvěma řadami zábradlí.

„Vidíš? Říkal jsem ti, že je to tu naprosto bezpečné,“ ukázal manželce místo vyhrazené majitelům dovezených tvorů.

Baronku však jeho slova neuklidnila. Nervózně se rozhlížela na všechny strany. Týna držela oba kluky za ruce, jenže těm se podobné omezení pohybu ani v nejmenším nezamlouvalo. Ošívali se a snažili se vykroutit. V okamžiku, kdy se proti Týně vzepřeli oba dva, podařilo se Dinkovi osvobodit. Okamžitě se rozběhl po lávce a ukazoval bráchovi, jak dole údržbáři odklízají krvavé zbytky po posledním zápase.

„Dinku! Dinku! Okamžitě se vrať!“ ječela baronka a snažila se syna pronásledovat ve své nepohodlné dlouhé róbě.

„Nech ho, tady se mu nemůže nic stát,“ vrčel nespokojeně baron, celý nesvůj z hysterické reakce své manželky.

Greta syna dostihla a vlekla ho zpět.

„Tady odtud je hůř vidět,“ bránil se.

„Jestli budete zlobit, okamžitě se vracíme domů,“ začala matka vyhrožovat a dvojčata se po sobě podívala rezignovaným pohledem.

„Bud' tak hodná a nedělej tady scény,“ zasyčel na svou ženu baron.

„Dobrá. Jak myslíš,“ nasupeně ztišila hlas. „Ale ty osobně si vezmeš na starost Dinka, zatímco já s Týnou se postaráme o Leona. A jestli se těm klukům něco stane, vyškrábu ti oči! Pamatuj si to!“

Dýchala ztěžka a baron se mračil. Zazlíval své ženě, že se o děti nedokáže postarat sama a navíc se s ním o podobné prkotiny dohaduje na veřejnosti. Lidé na lávce se po nich začali ohlížet v naději, že se v mezičase před dalším zápasem pobaví manželskou hádkou.

Horský kůň

Pořadatel zamával šátkem a hlasatel na vyvýšené plošině zabušil do kovové nádoby.

„Pozor, vážení diváci, na řadu přichází číslo devatenáct a čtyřicet osm. Jejich úkolem je zabít nebo zkrotit divokého horského oře.“

Dvojčatům se rozzářily oči a jejich otec pokrčil rameny. „Přišli jsme brzo. Náš trnovec se dostane na řadu až po nich.“

„To nevadí, tati, my si na něj počkáme,“ ujistil ho malý Leon. Podíval se i po matce, ale rychle uhnul pohledem, neboť barončiny rty zůstávaly i nadále sevřené ve zlostné nesouhlasné lince.

Týna byla vděčná, že si jí nikdo nevšímá. Devatenáctka opět zaplavila její nitro nezvladatelným strachem. Musela se hodně soustředit, aby dětskou ruku, kterou svírala, nestiskla příliš velkou silou.

Filip! Filip, který je jejím nejbližším přítelem, možná nepřežije příští minuty.

Chystala se, že zavře oči, aby tu hrůzu neviděla. Leon ji však vlekl k místu, odkud byl nejlepší výhled. Baronka se chvilku snažila nepustit jeho druhou ručku, jenže najednou všude kolem nich přibýlo spoustu lidí a bylo složité se protáhnout k vybranému místu. Chlapec si přesun nesmlouvavě vynutil a Týně nezbylo, než ho následovat. Všimla si, že Dink se rovněž vykroutil z otcova sevření a prodírá se k zábradlí dva metry před nimi. Týna se ho snažila přivolat, ale malý uličník její snahu naprosto ignoroval.

„Podívej, podívej, už je tam šoupli,“ škubal její rukou Leon.

Spatřila, jak do arény postrkují dva muže. První byl vysoký chlapík tmavé pleti s kudrnatou kšticí, tomu jeden ze strážných vtiskl do rukou něco jako laso. Za ním kráčel blondátý Filip ve svých uválených hadrech. Strážný, který ho postrkoval, vypadal trochu jinak, než ostatní dozorcí. Byl mnohem starší a zpod přilby mu trčely bílé vlasy. Vložil Filipovi do dlaně cosi kulatého, možná ovoce,

a postřehla, že mu něco říká. Potom ho druhý dozorce chytil za rukáv a ukázal k velké bráně, která se začala otvírat. Ve velkém spěchu oba strážní opustili arénu.

Bojovník s lasem se rozběhl na druhý konec rokliny. Všude kolem se rozhostilo ticho plné očekávání.

Konečně se brána rozevřela naplno a hromadný výdech přivítal nádherného štíhlého koně s bohatou zlatavou hřívou. Dva muži ho pobízeli kupředu. Jeden z nich se snažil koni stáhnout cestovní ohlávku, ale divoké zvíře nervózně podupávalo a rozčileně ržalo. V okamžiku, kdy se pokusil přiblížit, ho kopanec odhodil. Muž jen odevzdaně mávl rukou a nechal ohlávku ohlávku. Druhý chlap zaryl koni špičku kopí do zadku, což zvíře přimělo prudce vystartovat roklinou.

Diváci začali hvízdát. Těžko říct, jestli na protest nebo nadšením. Ohlušující hluk koně vybičoval ke zmatenému pobíhání, jak zoufale hledal únikovou cestu.

„Takového koně chci,“ nadsakoval Leon nadšením. „Je tak krásnej. Škoda, že mu nezapletli hřívu, jako to dělají u nás. Taky se ti líbí?“

Týna musela dát chlapci za pravdu. Zvíře bylo nádherné. Světle béžová srst a nazlátlá hříva mu dodávaly pohádkovou krásu. Štíhlé tělo, ladný pohyb, i když se vystresovaný kůň točil kolem sebe a zmateně hledal cestu. Všimla si, že na bocích má podélné tmavší proužky. Majestátní vzhled divokého tvora kazily jen vypoulené oči a krvavé nozdry.

Diváci začali nespokojeně hučet. Viditelně neměli zájem na tom, aby se kůň uklidnil. Do rokliny dopadlo pár kamenů a jeden zasáhl i koně. Zvíře opět splašeně vyrazilo a náhle si všimlo muže s lasem. Asi ho podezíralo, že kámen hodil on, protože se hnalo přímo k němu.

Muž se pokusil hodit laso zvířeti na hlavu, ale neuspěl. Kůň ho narazil na skalní stěnu a kousl do ruky. Chlapík ho uhodil do nozder

a odstrčil. Zvíře se zatočilo a udeřilo zadními kopyty. Muž se zhroutil na zem a snažil se odplazit. Jenže nebylo kam.

Shora na koně pršely další kameny. „Rozdupej ho! Zab ho!“ řvali přihlížející.

Náhle si Týna uvědomila, že se kousek za koněm vynořil Filip a hodlá zdivočelého tvora odlákat od zraněného kolegy.

Sevřelo se jí srdce. „Nechod tam, Filipe, nedělej to, zůstaň naživu,“ naléhavě šeptala sama pro sebe.

„Ty mu fandíš?“ zeptal se jí Leon. „Líbí se ti?“

„Pracovali jsme spolu.“

„Aha.“

„Je to můj nejlepší kamarád,“ snažila se odpovědět, aniž nad tím přemýšlela.

„Asi na toho koně mluví,“ upozornil ji kluk.

Znovu se pozorně zahleděla dolů. Nejspíš byli ostatní diváci zvědaví podobně jako ona, protože ztichli. Možná je zajímalo, jaký účinek bude mít na koně lidský hlas.

Kůň Filipa sledoval s nastraženými ušima a jeho ocas mával ze strany na stranu. Mladík se nehýbal, jen dál mluvil, dokud se zvíře nezačalo olizovat a jakoby přezvykovat.

Že by cítilo ovoce, které má Filip v ruce? Napadlo Týnu. Jako by ji mladík slyšel, velice pomaličku natahoval ruku s ovocem na dlani směrem ke koni.

Celé údolí se zatajeným dechem čekalo, zda se bojovníkovi podaří přemluvit divokého oře a případně na něj nasednout. Nikdo nevěřil, že by bylo možné horského koně zkrotit, ale přesto napjatě sledovali, jak si mladík počíná. Týna se modlila, aby nějaký ťulpas nezačal zase házet kameny.

„Jestli se na něm sveze, je frajer,“ prohlásil šeptem Leon. Ani on se neodvážil narušit ticho hlasitým projevem.

„Stejně ho ten kůň nakonec zabije,“ zamumlal jeden z diváků vedle nich.

„Já nechci, aby umřel,“ zachmuřil se klučina a zle se podíval po muži, který promluvil.

Týna mlčela, i když její nitro bouřilo a stejně jako Leon volalo, já taky nechci, aby umřel. Opakovala si tu větu nestále dokola jako zaklínadlo.

Vtom se horský kůň pohnul a měkkými pysky z lidské dlaně shrábl nabízené ovoce. Přihlížející vydechli překvapením. Jako by pro tuto chvíli zapomněli na své krvelačné rozpoložení. Před nimi se odehrálo něco jako malý zázrak. Týna nevěřila, že mírumilovná nálada přetrvá následující minutu, ale byla vděčná i za tuhle skvělou chvíli.

Těžko odhadnout, co diváci očekávali dál, nejspíš o tom vůbec nestihli přemýšlet. Následné události se totiž odehrály neuvěřitelně rychle. Ani ti nejpozornější nezaznamenali v jakém pořadí šly za sebou.

Filip se bez otálení odrazil a přistál koni za krkem. Chytil se zároveň ohlávky i hřívky a přimkl se ke koňskému tělu.

Zvíře dvakrát vyhodilo zadkem, ale spíš symbolicky než jako prudký divoký protest. Jako by v sobě nenašlo dost síly zabránit jezdci v jeho počínání. Pruhy na bocích se zavlnily a roztáhly doširoka.

„Zvedni mě nahoru,“ dožadoval se Leon, „já pořádně nevidím, co se děje.“

Nebyl sám, kdo si nebyl jistý, co vlastně vidí. Najednou stál v roklině okřídlený kůň. Týna zalapala po dechu, podobně jako ostatní přihlížející.

Než se dozorcí a majitel vzpamatovali a vymysleli, jak na situaci zareagovat, kůň se rozběhl, zamával křídly a vzlétl. Sice jedním křídlem zavadil o stěnu a zakolísal, ale pak zabral naplno a vylétl z rokliny. Zakroužil lidem nad hlavami, jako by se snažil zorientovat.

Náhle se rozhodl, kudy to vezme, a s Filipem na hřbetě odlétal pryč, zatímco obecenstvo s pokleslou čelistí zíralo k nebi.

„Tý jo,“ vydechl Leon, kterého měla Týna v náručí a chytil se jí kolem krku. Díval se za koněm, dokud mu nezmizel z očí. Jakmile ho pustila na zem, přiběhl Dink, aby s bráchou probral nejnovější báječný zážitek.

V palisádě se otevřely dveře a do arény vtrhla úklidová četa. Týně pomalu docházelo, čeho byla svědkem. Filip přežil a dostal se na svobodu. Nejspíš už ho nikdy neuvidí, ale hlavně že neumřel. Ze srdce jí spadl velký balvan.

„My máme žízeň,“ dožadovali se kluci její pozornosti. Zavedla je k rodičům a rozdala občerstvení. Všichni vypadali spokojeně. Jen baron se s několika přáteli dohadoval, jak to asi dopadne se sázkami na horského koně.

Trnovec

„Tati! Teď už přivedou tu naši obludu?“ dožadoval se otcovy pozornosti Dink.

„Jasně. Hned jak se dole uklidí.“

„A dostanou bojovníci nějaké zbraně?“

„Co já vím... O tomhle rozhoduje pořadatel.“

„A když trnovce zabijou, budou pak muset sloužit nám?“

Týnu udivilo, jaký má chlapec přehled.

„Pochybuji, že by jim dali do ruky kopí nebo meč. A bez nich se tahle potvora porazit nedá,“ odpovídal baron na všechny otázky, viditelně potěšen synovým zájmem.

„Tati,“ znovu Dink zatahal otce za rukáv. „Můžu si zase stoupnout tam, co jsem byl?“ zeptal se téměř šeptem a kradmo se ohlížel, zda ho neuslyší matka. Ta právě uklízela s Týnou zbytky po svačině a o jejich hovor se nezajímala.

Otec přikývl a spiklenecky na chlapce mrkl.

Leon se chtěl rozběhnout za bratrem, ale Týna mu zastoupila cestu a natáhla ruku, aby se jí chytil. Otráveně uposlechl.

Konečně po vynucené přestávce zaslechli hlasatele, jak několikrát opakuje: „Pozor, pozor! Vážení přátelé, věnujte mi pozornost! Aréna je připravena pro sedmnáctku a osmnáctku.“

Mezi diváky nastal rozruch. Každý se snažil zaujmout místo s nejlepším výhledem. K zábradlí přistoupila i baronka Greta a natáhla se po druhé Leonově ruce. Klučina si rezignovaně povzdechl, ale neprotestoval. Byl rád, že tu může být a dívat se. Trochu záviděl bratrovi, kterého dostal na starost otec.

Dink se bezohledně prodral až těsně k zábradlí. Nějaký chlapík mu vyčetl, že se neumí chovat, ale kluk si z toho nic nedělal. Zvědavě zíral dolů, kam právě dostrkali bojovníky. Jeden byl podsaditý

svalnatý a v ruce svíral těžký tlustý klacek. Druhý vypadal velice mladě, delší světlé vlasy měl svázané koženým řemínkem a s klidným nevzrušeným úsměvem stál bez pohnutí vedle svého druha. No, možná to úplně úsměv nebyl, zdálky se člověk mohl mýlit, rozhodně však neprojevoval sebemenší zájem o své okolí nebo strach.

Leon ucítil, jak ho ruka jejich nové chůvy tiskne víc, než mu je příjemné. „Když mě drží máma, tak mě můžeš pustit,“ ohradil se nahlas a baronka přikývla.

Týna si otřela zpoceně dlaně. Pohled na Kubu a Mlčocha ji znervózňoval, ale tolik se o ně nebála jako o Filipa. Několikrát se zhluboka nadechla. Kéž bych věděla, k jakému bohu se pomodlit, aby přežili, pomyslela si. Baron si určitě nevsadil na to, že ti dva zvítězí. Navíc Kuba nevypadal, že by vnímal situaci v aréně. Týnu napadlo, že nejspíš umře jako první. Ale ne! Zahnala špatné myšlenky a v duchu prosila osud, aby byl k jejím druhům milostivý.

Zpod palisády se ozval řev. Strážní vypouštěli trnovce.

Leon se musel naklonit, aby zahlédl, co se děje těsně u hradby. Jako by se trnovci nechtělo vylézt z přepravní bedny. Další řev napovídal, že ho dozorcí postrkují špičkami kopí.

Mlčoch zatlačil Kubu do rohu k palisádě a postavil se před něj.

Konečně se za mohutného jásotu diváků vykolébal na světlo asi pětimetrový zelený ještěr. Jediné místo, kde jeho kůže nebyla chráněna trny, nebo byla pokryta jejich drobnější variantou, byl spodek krku, možná břicho a nejbližší okolí oka. Nejohroživější trny začínaly na čele a táhly se po celém hřbetě až na ocas. Ten byl zakončen mohutnou trnovou palicí. Konec ocasu se nyní mírně komíhal sem tam a občas v prachu vyryl proužky jako výstražné znamení, že je třeba si dát na něj pozor. Než se ještěrovy oči stihly přizpůsobit novým světelným podmínkám, sesypala se na zvíře záplava kamení z rukou nejbližších diváků.

Nadšený Dink využíval toho, že ho momentálně nikdo neomezuje a vykláněl se přes zábradlí, aby mu neuniklo nic zajímavého.

Sprška kamení trnovce přiměla k pohybu. Rozběhl se, pak se zarazil a ohlédl, jako by pátral po útočnickovi. V té chvíli se Kuba pohnul, protože podivné zvíře ho zaujalo a nevěřícně si ho začal prohlížet.

Ještě se rozběhl proti němu. Mlčoch se rozmáchl a uhodil bestii po čumáku. Jen taktak uskočil před úderem ocasu a chňapnutím tlamy plné zubů. Chtěl strhnout pozornost trnovce na sebe, ale uspěl jen částečně.

Druhé máchnutí ocasu Kubu prudce srazilo k zemi. Trny poranily mladíkovi stehno a přihlížející dlouhým „á“ uvítali první krev tohoto střetnutí.

I Týna se vyklonila přes zábradlí, aby se ujistila, že tu děsivou ránu Kuba přežil. Zhlédla jeho vyděšenou tvář. Jakoby se znenadání probral ze své psychické strnulosti. Zkoušel se postavit, ale noha ho příliš neposlouchala. Jak na tom asi je? Má ji zlomenou? Ještě mezitím pronásledoval útočníka. Mlčoch s vypětím všech sil uskakoval před zubatou tlamou. Kdykoliv se otřel o trny protivníka, přibýly mu na nohou další krvavé šrámy.

Boj se stále odehrával těsně u palisády, což nelibě nesli diváci u druhého konce rokliny.

„Podrž chvíli Leona,“ požádala baronka Týnu, „musím se mrknout po Dinkovi. Jak znám jeho tátu, sleduje souboj a dítě určitě pořádně nehlídá.“

Týna zjistila, že není snadné klučinu udržet. Nakláněl se, aby mohl sledovat každou podrobnost divokého střetnutí bez ohledu na svoji bezpečnost. Po chvilce byla nucena pustit jeho ruku a držet ho vzadu za oblečení. Málem jí uniklo, jak se Mlčoch při jednom úniku překulil a vrazil ještěrovi hluboko do tlamy svůj klacek. Po klapnutí zubů se silná větev přelomila jako špejle. Trnovec prudce mlátil hlavou, aby z tlamy vytrásl zbytek dřeva. Možná mu však nějaká

tříška poranila patro, neboť zuřivě vyrazil proti neozbrojenému bojovníkovi.

Vtom se ozvalo dětské zaječení. Leon sebou trhl. Nové zaječení a pokřik lidí... Týna se snažila zhlédnout, co se přihodilo, ale lidé se vykláněli a bránili výhledu. Leon málem přelezl zábradlí a Týna měla co dělat, aby ho strhla zpět.

Další zaječení! Kdyby dívka mohla situaci pozorovat z lepšího úhlu, spatřila by dětskou postavu, jak visí z lávky. Jedno útlé zápěstí svíral malý tlustý obchodník a límec kabátce křečovitě držela baronka Greta. Vystresovaně sípala: „Pomozte proboha, pomozte mi někdo!“ Vtom se kabátec vyvlékl, otočil naruby a vytrhl dětskou ruku z obchodníkovy sevření. Dinkův i matčin výkřik se slily v jeden.

Týna si všimla, jak se Kuba postavil a snaží se po jedné noze odskákat dál od souboje. Mlčoch saltem přeskočil trnovce a vzápětí chytil padající dětské tělíčko. Po jeho nárazu skončil na zádech. Bleskurychle vyskočil a hodil chlapce do náruče Kubovi. „Chraň ho!“ zařval a vrhl se ještěrovi před tlamou do kotoulu, aby strhl pozornost divokého zvířete k sobě. Než se mu však podařilo odrazit se k dalšímu výskoku, ještěr ho popadl za nohu. Mlčochova pěst udeřila trnovce do nozder a tím se z jeho sevření osvobodil.

Týna sklouzla pohledem ke Kubovi. Po zachycení dětského těla ztratil rovnováhu a upadl. Překulil se tak, aby nastavil obludě záda a kryl Dinka vlastním tělem.

Zatímco Greta zoufale ječela, baron se vrhl k nejbližšímu strážnému a vytrhl mu z ruky kopí. Mohutně se rozpřáhl a mrštil zbraní dolů. Zaklel, protože kopí ještěra minulo. Honem se rozhlížel po dalším ozbrojenci.

I když minul, jeho zásah přece jen přispěl k záchraně syna. Mlčoch několikrát uhnul tak, aby se dostal ke zbraní. Popadl kopí a vzápětí udeřil trnovce přes rozevřenou tlamu, aby udržel jeho pozornost v dostatečné vzdálenosti od Kubu a dítěte. Vykopl nohu, a když se ještěr sehnul, aby mu ji ukousl, ucukl, a vrazil mu kopí vši silou do oka. Trnovec ho setrvačností pohybu nabral bokem a ještě dokázal

v posledním tažení švihnout ocasem. Mlčoch odlétl a zády prudce narazil do palisády. Naštěstí to byla poslední akce, na kterou se ještě zmohl. Umřel dřív, než se ke zraněnému bojovníkovi doplazil.

To už se baron dožadoval vstupu do arény.

Dink se mezitím vymanil z Kubova sevření a rozběhl se k ještěrovi. Momentálně tu nebyl nikdo, kdo by mu bláznivou akci zarazil.

Klučina zuřivě zacloumal hluboko zaraženým kopím. Zbraň pevně vězela v lebce a nedala se vytáhnout.

Mlčoch byl nejspíš v bezvědomí a Kuba se po několika marných pokusech už ani nepokoušel postavit.

Diváci hučeli jako napadené vosí hnízdo. Pokřikovali na sebe navzájem. Mísilo se nadšení nad šťastným koncem incidentu i vztek na neschopné strážce. Jiní nadávali matce, že bere své děti k aréně a neumí si je ohlídat. Sázející se rozčilovali, že byla porušena pravidla a kdo ví, jak skončí rozhodnutí pořadatelů.

Leon se velmi důrazně snažil Týnu přinutit, aby ho vzala dolů za bratrem, ale baronka je odchytila a přikázala, aby počkali zde. „To je nespravedlivé,“ brblal Leon, když viděl, jak máma spěchá dolů za tátou a Dinkem, „on si může mrtvého ještěra osahat a já ne!“

Hádka a odjezd

Baron narychlo odvážel svou rodinu na statek, kde byli ubytovaní. Kluci se ošívali, neboť i oni vycítili napjatou náladu mezi matkou a otcem. Hrkotání kolesky baronce neumožnilo ječet na manžela. Týna oceňovala, že si mladá žena nevylévala vztek na ní a na dětech.

Sotva projeli vraty a baron sesedl, Greta se do něj pustila.

„Ani v tom nejmenším se na tebe nedá spolehnout!“ syčela vztekle.
„Já už tu nezůstanu ani minutu!“

„Jestli si vzpomínáš, drahá, sama jsi mě přemlouvala, jaký to bude pro kluky zážitek, když vás na Silácké hry vezmu s sebou.“

„To jsem ovšem netušila, že jim tu na každém kroku půjde o život.“

„Nepřeháněj,“ snažil se baron zachovat klid.

„Já přeháním? Já přeháním?!“ ječela téměř hystericky.

„Buď v klidu. Zítra se přece žádné boje nekonají. Během deště se budeme bavit, pořádně se najíme a nic nám nebude chybět.“

Greta přistoupila k baronovi a položila mu dlaně na hrud'. Úplně tiše mu oznámila: „Myslím to vážně, že už tu s dětmi nezůstanu ani minutu. Jedeme domů! Okamžitě!“

Vzal ji za ramena. „Do tmy to domů nestihneš, to přece víš. A zítra v dešti vás na cestě nečeká nic příjemného. Měj rozum, drahoušku.“

Odtáhla se a zavrtěla hlavou. „Odjíždíme hned. Počkáme na tebe v Juditině klášteře. Tam mi děti nikam nespádnou ani se neporežou o zbraně. Vezmu si vůz a dva valachy.“

Baron se silou mocí držel, aby nekřičel a nenazval ji hysterickou krávou. Už se poučil, že křikem nic nepořídí, jen se pak vždycky musel nedůstojně omlouvat, aby vztahy mezi nimi urovnal.

„Pošlu Přemka, aby vás odvezl a pomohl s naložením vozu,“ rozhodl zlostně. „Taky s sebou budeš muset vzít ty dva zraněné

lumpy, co nám před chvílí v aréně zachránili Dinka.“

„A proč? Zítra jim přece bude líp a mohou odjet s tebou,“
zaškaredila se Greta.

„Protože dneska se jdu opít a mastit karty,“ sdělil jí s notnou dávkou pomstychtivosti manžel. „Co by na to lidi řekli, kdybych je náhodou vsadil a prohrál?“

„Já tě nesnáším!“ prudce se otočila Greta, aby bez pozdravu odešla.

„Nápodobně,“ zamumlal baron, ale dal si velký pozor, aby ho manželka neslyšela.

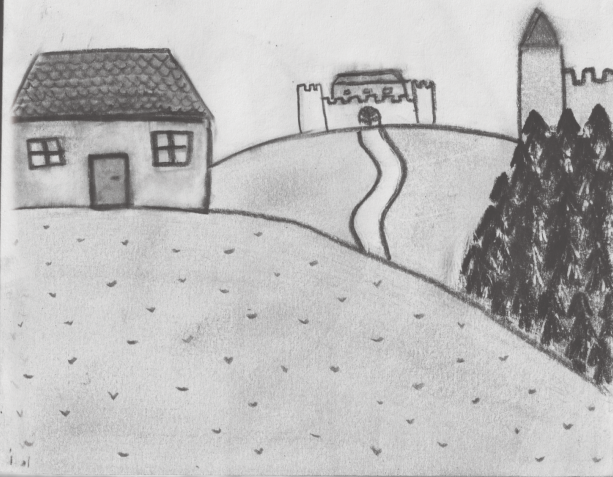
Baronka byla rázná praktická osoba. Balení a přípravy na odjezd jí nezabraly ani hodinu.

Než se Týna nadála, seděla na kozlíku vozu vedle Přemka a za ní v kryté části vozu se uvelebila Greta s malou dcerkou v náruči. Vedle ní se vrtěla neposedná dvojčata a Matylida pečovala o dva zraněné.

Týna dosud neměla čas se na ně podívat, ale podle řečí chůvy odhadovala, že Kuba má zlomenou nohu a Mlčochovi propíchla polámaná žebra plíce. Poskakující vůz jim velké pohodlí nedopřál. Týna doufala, že zranění nejsou natolik vážná, aby je kamenitá cesta zabila.

Bez zastávky pokračovali zhruba tři hodiny. Minuli dvě menší vesnice, projeli smíšeným lesem, hlubokým průsmykem a opět se vrátili na udržovanou cestu. Poté se před nimi vynořil solidní, nedávno opravený most. Slunce se zvolna sklánělo k obzoru a krajina s pastvinami vyhlížela téměř idylicky.

ព័ន្ធន័យ
ប្រាជ្ញា
ស្រី

„Podívej,“ ukázal vozka přes řeku, „tam na té skále už vidíš Juditin klášter.“

„Zvláštní místo,“ podivila se dívka.

„Dole pod klášterem vytesali sklepy na potraviny a víno. O jejich pramenité vodě se říká, že člověka zbavuje zlých myšlenek. A díky svému umístění se klášter dokáže ubránit všem nájezdníkům.“

„V Juditině klášteře mají i muže?“ neuměla si Týna představit, jak ženy na hradbách zahánějí bandity.

„Samozřejmě. Klášter je otevřen každému, kdo hledá boží čistotu a místo k rozjímání.“

Po přejetí mostu vůz širokým obloukem stoupal až na úroveň skalního masivu.

Strážní u brány kláštera je viděli už z dálky a podle všeho i poznali, kdo se blíží, neboť otevřeli vrata dokořán, aby mohl vůz rovnou zajet až na nádvoří.

Zde je očekávala vysoká žena v bílém hábitu. Jakmile baronka vystoupila, se širokým úsměvem ji objala.

„Vítám tě, Greto, moc ráda tě vidím. Předpokládám, že u nás přespíte.“

„Judito,“ rozzářila se barončina tvář, „ani nevíš, jak se těším na tvou společnost a na zdejší klidné prostředí.“

Zatímco obě ženy v družném hovoru zamířily k budovám, kolem vozu se vyrojilo několik usměvavých novicек v modrém, které přišly do kláštera nedávno a ještě se nestaly jeptiškami. Okamžitě se ujaly hostitelských povinností. Obě chůvy i s dětmi zavedly do prostorného pokojíku s mnoha malými okny vysoko na zdi. Připravily lůžka pro dvě ženy a tři děti.

„Večeři budeme podávat v jídelně asi za půl hodiny,“ řekla jedna novicka. „Přijdu pro vás,“ usmála se na kluky, „doufám, že máte rádi hrách a uzené.“

Jakmile odešla, Dink nakrčil nos. „Hrách? Na noc?“

Leon vyprskl smíchy, neboť okamžitě pochopil, co má bratr na mysli. „Jó, jó, bude se nám vznášet peřina.“

Večeře byla stejná pro celý klášter a jídla bylo tolik, kolik si kdo přál.

Baronka s Matyldou se vydaly uložit unavené děti, kdežto Týna se zapojila do úklidu po večeři.

Když se zeptala na Přemka a zraněné, bylo jí sděleno, že se jim dostává náležité péče v západní části kláštera, kde jsou ubytováni muži.

„Nemohla bych je vidět?“ vznesla nesmělý dotaz.

„To by nebylo vhodné,“ zamítla její nápad jedna z novicek.

Týna nenaléhala. Jakmile bylo uklizeno, usadila se v jídelně a popíjela mošt. Během včerejšího a dnešního dne se událo tolik změn v jejím životě, že si nedokázala pořádně uspořádat myšlenky.

„Tobě se nechce spát?“ podivila se jedna žena v bílém.

„Nevím, jestli dokážu usnout,“ přiznala dívka, „tolik se mi toho honí hlavou.“

„Chápu. Pojd' se mnou. Zavedu tě do zahrady. Třeba ti její klid udělá dobře,“ nabídla jí vlídně.

Týna její nápad uvítala. Posadila se na lavičku vedle květinového záhonu. Setmělo se. Lucerny u vchodů však vydávaly dostatek světla, aby se necítila ztracená v temnotě. Zatím se netoužila vrátit dovnitř.

„Mohu si k tobě přisednout, dívko?“ ozval se starší vlídný hlas.

Polekaně vyskočila.

„Mě se nemusíš bát,“ uklidňoval ji, zatímco si prohlížela hubeného staříka s dlouhým bílým vousem. Přeješ si, abych tě zavedl ke tvým přátelům?“ nabídl tiše.

„Patříte mezi mnichy?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Ale kdepak. Jsem tady host, stejně jako ty.“

Uvažovala, má-li mu věřit, nebo co nejrychleji utéct zpátky k jeptiškám. Nervózně přešlápla. „Vy víte, kde bydlí? Je to daleko?“

„Jen projdeme zahradou a jsme tam,“ ujistil ji.

Napadlo ji, že vyhublý stařík nebude mít sílu na to, aby ji přepadl a někam zavlekl. Vypadal neškodně a celkem sympaticky.

Rozhodla se to risknout. „Dobrá, doved mě k nim.“

Gestem naznačil, aby ho následovala. Prošli mezi květinami, záhony se zeleninou a potom zamířili k budově. Zřejmě nebylo zvykem zdejší dveře na noc zamykat.

Stařec ji vedl po schodech do patra. Blikající lucerna stěží zaháněla tmu.

„Prosím,“ ukázal muž na jedny dveře.

Zaklepala, a aniž čekala na vyzvání, vstoupila dovnitř. Někdo škrtl křesadlem a zapálil svíčku. Baronův vozků Přemek.

„To jsem já, Týna, přišla jsem se podívat, jak se vede našim zraněným,“ pokusila se uklidnit překvapeného muže.

„Aha,“ úslužně se zvedl z postele a posvítil dívce, aby si mohla prohlédnout marody. „Ten starší nic moc,“ pokrčil rameny, „ale Kuba je v pohodě.“

Mladík zaslechl své jméno a otevřel oči. Jakmile ve světle plamínku rozeznal Týnin obličej, rozevřel radostně ruce. Naklonila se k němu a Kuba ji objal kolem krku. Dívka se usadila na postel a pohladila ho po tváři.

„To je skvělé, že jsi tu taky,“ vyhrkl nadšeně, ale pak se ztišil. „Kde to jsme a kam máme namířeno?“

„Zatím jsme v dobře opevněném klášteře,“ odpověděla tak, aby se chlapec nemusel ptát, zda je tohle místo vhodné k útěku. „Naším novým pánem je baron Krupan. Zatím ale netuším, jaký je a kde

bydlí. Služba u něj se zdá být mnohem příjemnější než práce v lese.“

„Uvidíme ho zítra?“

„Těžko. Podle všeho má v plánu vidět celé Silácké hry. Jestli jsem správně pochopila naši paní, zdržíme se tu tři dny, než dorazí a vyzvedne nás.“

„A potom?“

„Promiň, jsem tu tak trochu tajně a nemohu se zdržet,“ zvedla se a zamířila k Mlčochovu lůžku.

„Rád tě vidím,“ vysoukal ze sebe muž namáhavě.

„V aréně jsi byl úžasný,“ usmála se na něj.

„Co Filip?“ zeptal se.

„Zkrotil koně a uletěl na něm,“ pokrčila rameny.

„Bezva,“ špitl a zavřel oči.

„Jak ti je?“

„Do půlnoci... snad... vydržím,“ Týna ho pohladila po čele a téměř ucukla dlaní, jak bylo horké. Potýkal se nejen se zraněním, ale i s vysokou horečkou.

„Máš tu nějaký hadr a vodu?“ obrátila se na Přemka.

„Jo. Mám. Nemusíš se zdržovat, obklady zařídím,“ pochopil, co má na mysli. Kývla a poděkovala.

Překvapeně zjistila, že na ni stařík čeká.

„Doprovodím tě zpátky přes zahradu,“ oznámil stručně a hned vyrazil na cestu. Měla co dělat, aby mu stačila.

„Už se ti chce spát nebo se na chvíli posadíme?“ zarazil se u lavičky, kde se potkali.

Uvědomila si, jak je po setkání s přáteli rozrušená. Na spánek neměla ani pomyslení. „Můžeme si chvilku sednout,“ přikývla.

Několik minut jen beze slov vnímali klid a provoněný čerstvý vzduch.

„Jsi spokojená?“ zeptal se stařík.

„Spokojená? A s čím?“

„Přece se svým životem.“

„Ani náhodou! Je pěkná otrava být otrok a sloužit jiným.“

„Zdálo se mi, že sis teď polepšila.“

„Nic moc. Pořád nejsem svobodný člověk. Dokonce jsem v podmínce. Když nebudu užitečná, prodají mě,“ zazněl v její odpovědi zatrpklý tón.

„Víc by se ti líbilo, kdyby ostatní sloužili tobě? Kdybys byla bohatá?“

„To rozhodně,“ přiznala bez váhání.

„Jsi hezká. Snadno okouzlíš nějakého šlechtice. Vezme si tě a tvé přání se splní.“

„Žádného ňoumu z venkova nechci!“

„A co kdyby byl krásný, chytrý, vzdělaný?“ namítl stařík.

Týna se poctivě zamyslela nad tím, co vlastně od života chce. „Ani tak nemám zájem. Asi..., asi mám ráda Filipa, Jenže...“ odmlčela se.

„On tě rád nemá?“

Týna zavrtěla hlavou. „V tom to není. Na tomhle světě je něco divného. Nepamatuji se, jak jsem vyrůstala. Kam se poděla moje paměť? Co všechno jsem zapomněla?“

„Víš, že klášter má docela velkou knihovnu?“

„Kdo ví, jestli vůbec umím číst,“ povzdechla Týna. „K čemu mi bude knihovna?“

„Budeš-li se zajímat o zeměpis, třeba objevíš zajímavé informace.“

Dívka se tiše uchechtla, ale moc vesele to neznělo. „Třeba se dozvím, proč tu prší každý sedmý den? Proč mi přes noc ve váčku

přibude mince? Kde jsem se tu zničehonic vzala?“

Ohlédla se po svém společníkovi, ale lavička byla prázdná. Seděla na ní sama. Asi už usínám vestoje a něco se mi zdálo, usoudila v duchu a zvedla se. Je nejvyšší čas jít spát.

Bombaletky

Filip se držel hřívý a při každém mávnutí mohutných křídel měl pocit, že padá. Let na pegasovi si neužíval. Jednou se letmo podíval dolů, ale okamžitě toho litoval. Kůň pohybující se vzduchem mu naháněl strach. Celé to bylo naprosto nečekané. Přece to zvíře v aréně viditelně žádná křídla nemělo. Kdo ví, jestli by křídla nenarostla i jemu, kdyby snědl ovoce, které tomuhle koni tolik chutnalo.

Nebyl schopen vnímat čas ani vzdálenost. Jen se křečovitě snažil držet hřívý a neztratit rovnováhu.

Náhle pegas složil křídla a došlápl na pevnou zem. Filip se z jeho hřbetu svalil do trávy a zůstal ležet. Konečně mu docházelo, jakým podivným způsobem vyvázl z arény. Přetočil se na záda a nevěřícně zíral na dvě další koňské tlamy, které se nad ním zvědavě skláněly.

„Já mám koně rád,“ oznámil jim, „ale víc se mi zamlouvá, když normálně běhají po zemi.“

Vtom se nad ním naklonila další koňská hlava. Měla ohlávku.

„Asi bych ti ji měl sundat, že?“ řekl a vyzkoušel své nejisté nohy, zda ho unesou.

Kůň jako by mu rozuměl, si nechal stáhnout ohlávku a spokojeně se otřepal, když se řemenů zbavil.

„Vypadá to, že se jim líbíš,“ zaslechl mužský hlas.

Polekaně se ohlédl. O nedaleký kmen stromu se opíral muž střední postavy, středního věku, vlastně vypadal úplně obyčejně. Jen kolem jeho hnědých očí se složily vrásky do vlídného usměvavého výrazu.

„Viděl jsem Slunečníka přilétat. Už jsem se o něj bál. Tři týdny se tu neukázal. Kdepak jsi ho ulovil?“

„Nevím, kdo ho ulovil, ale pár lidí chtělo vidět, jak mě zabije.“

„Nesmysl! On přece není žádný zabiják,“ podivil se muž. „Jó, jediné pokud by ho chtěli spoutat, nasadit mu uzdu nebo ho zavřít v malém prostoru. Pak by asi pořádně vyváděl.“

„Přesně tak,“ potvrdil Filip. „Dovezli ho do arény jako divoké zvíře.“

„Přiletěl jsi z arény? Jak se ti to podařilo? Nevypadáš jako mág,“ vrtěl hlavou chlapík. „Jak se jmenuješ?“

„Filip. A ty?“

„Říkají mi Koňák.“

„Nemáš trochu vody?“ zeptal se Filip a špinavé ruce si otřel do svého nevábně vyhlížejícího oděvu.

„Pár kroků odsud je pramen. Zvládneš tam dojít?“

Pramen byl studený a chutnal úžasně. Filip si opláchl obličej, ruce i nohy a s úlevou namožené končetiny složil do trávy.

Muž ho na chvíli opustil a nechal odpočívat. Mladík pozoroval, jak se na nebi honí obláčky a signalizují, že zítra bude pršet. Nechtěl přemýšlet o zítřku. Teď byl tady na louce, volný, vedle uší mu zurčela voda a občasné tiché zafrkání bylo znamením, že stádo se pase někde poblíž. Bolelo ho celé tělo, měl hlad, ale na duši mu bylo mimořádně příjemně.

Koňák se vrátil téměř neslyšně. „Máš hlad?“ zeptal se a rozbalil svůj uzlík se svačinou.

Filip uviděl placky, sýr, proužky uzeného a tři kousky ovoce. Vypadalo přesně jako to, které nabídl koni v aréně. Zvědavě po něm sáhl. Koňák jeho ruku zadržel. „Tohle bych na tvém místě neochutnával.“

„Proč? Co je to?“

„Říkáme tomu bombaletka. Stačí si jednou kousnout a je po tobě.“

„Přesně tohle mi nějaký člověk v aréně strčil do ruky, než na nás poštvali horského koně.“

„Aha! Už chápu,“ rozzářil se Koňák, „nabídl jsi ovoce Slunečníkovi. Proto s tebou dokázal odletět.“

„Teď zas nechápu já,“ Filip opatrně odložil nebezpečný plod a tázavě se zahleděl na muže.

„To máš tak. Pegasové běžně nelétají. Aby se aktivovala jejich křídla, potřebují vydatnou magickou pobídku. Pokud nejsi kouzelník, musíš mít pro létání vhodný amulet nebo alespoň jednu plně dozrálou bombaletku. Bez toho tihle kopytnatci zůstávají obyčejnými horskými koníky s poněkud svéráznou tvrdohlavou povahou.“

„Podle toho, jak jsme letěli, jsem určitě použil hodně velkou a hodně zralou bombaletku,“ usoudil pobaveně Filip.

„Měl jsi velké štěstí, žes ji dostal. A musíš mít rád koně, jinak by se k tobě pegas nepřiblížil. Získat jeho důvěru není snadné, i když tohle ovoce je pro ně velikým lákadlem.“

Filip si z uzlíku vybral placku se sýrem. „Ty stádo pegasů hlídáš?“ zeptal se.

„Příliš mi fandíš. Pegase nejde uhlídat. Můžeš být jejich kamarád, ale vlastnit je nemůžeš. Občas jim přinesu pár jablek, zeleninu nebo sůl. Dovolí mi, abych z jejich hřívky vyčesal bodláky, nebo jim z kopyta vydloubu zapasovaný kamínek.“

„Takže na nich nejezdíš?“

Koňák zavrtěl hlavou. „Není důvod. Dole u ranče máme stádo jezdeckých koní i koní do záprahu. Sem chodívám obvykle, když dozrávají bombaletky a sbírám je. Ti, kdo vědí, k čemu slouží, za ně rádi bohatě zaplatí.“

„Děkuji,“ odmítl Filip další placku, i když zdaleka nebyl sytý. Po krátkém váhání se odvážil vznést dotaz. „Myslíš, že by se pro mě na ranči našla práce?“

„Můžeš jít se mnou a zeptat se šéfa,“ pokrčil muž rameny. „A pokud se mnou teď půjdeš sbírat dozrálé ovoce, určitě u nás dostaneš zdarma večeři i snídani. A to i v případě, že se na další spolupráci nedomluvíte.“

„Bezva. To беру,“ přikývl Filip a zamířil se svým novým známým ke stromům, kde dozrávaly bombaletky.

Nebylo snadné hledat popadané ovoce ve vysoké trávě. Ač se hodně snažili, mnoho plodů nenašli. Koňák z toho vědu nedělal. S prohlášením, že každý den nemůže být posvícení, se spokojil s hubenou kořistí.

Navíc se v jejich těsné blízkosti neustále motaly klisny pegasů a pozorně sledovaly jejich počínání. Když se Filipovi podařilo najít bombaletku, jedna z klisen mu drcla do ruky. Plod vylétl mladíkovi z dlaně. Ještě než dopadl na zem, klisna ho šikovně zachytila a slupla. Nadšeně zaržála, rozběhla se ze svahu a roztáhla křídla.

„Ty jedna zlodějko,“ smál se Filip a okouzleně sledoval, jak se poťouchlá klisnička vznáší vysoko nad nimi.

„Koukám, že tě Kráska doběhla,“ široce se usmíval i Koňák.

„Zapomněl jsem tě varovat. Je to holka – jak bych to řekl – někdy až móóóc šikovní.“

„Máš pravdu. Je nádherná. I kdybych zůstal bez večeře, pohled na ni stojí za to.“

Koňák mladíka poplácal po zádech. „Mají tě rádi, jinak by s tebou takhle nelaškovali.“

Filipovy obavy ohledně večeře se nenaplnily. Nejen že na ranči dostal dobře najíst, našly se i ochotné ženské ruce, které mu vypraly oděv.

Jen správce nebo možná majitel ranče, kterého tady všichni oslovovali jako šéfa, měl zpoždění. Aby s ním mohl pohovořit, musel Filip počkat do druhého dne.

Ráno si šéf pozval Filipa do své pracovny. V podstatě to byla místnost zaplněná knihami, obrovskou mapou, účty, různými seznamy a rovněž kresbami.

Nechal donést čaj a usedl se svým hostem k malému stolku, který jako jediný zůstal prázdný, aby na něj bylo možné položit čajovou

konvici se dvěma malovanými šálky. Za okny padaly proudy deště.

„Mluvil jsem o tobě s Koňákem,“ nezdržoval se šéf žádnými planými hovory o počasí. „Přimlouval se za tebe. Jenomže já Silácké hry dobře znám. Víím, jak to tam chodí. Do arény se zvířaty posílají odsouzení. Chybí ti na krku váček s mincemi, takže předpokládám, žeš patřil mezi vězně. Mám pravdu?“

Filipovy naděje poklesly na nulu. Na ranči ho nezaměstnají. Přišlo mu hloupé se vykrucovat a vymýšlet výmluvy jen proto, aby na majitele ranče udělal dojem.

„Ano. Byli jsme čtyři. Pokusili jsme se utéct z lesního pracovního tábora. Bohužel nás chytili a zařadili mezi odsouzené.“

„Aha. Takže útěkáři. V lesním táboře se vám nelíbilo?“

„Ne.“ Filip usoudil, že nemá cenu popisovat nelidské podmínky někomu, kdo otrocké zacházení nezažil. Stejně si ten chlap o něm bude myslet, že se mu nechtělo pracovat.

„Podívej, Filipe, do té sloty venku tě dnes nevyženu. Můžeš pomáhat v kuchyni. Ale zítra ráno po snídani se vypravíš k vodopádu a navštívíš poustevníka, který tam bydlí. Doneseš mu nějaké jídlo a víno. Řekneš mu, co se ti přihodilo, a poprosíš ho o nový váček na mince. Pokud tě nasměruje zpátky k nám, zaměstnám tě.“

Filip nevěděl, co na to říct. Instrukce byly sice podivné, ale srozumitelné.

„Kudy se jde k vodopádu, ti poví kuchařka. Nejčastěji chodí za poustevníkem právě ona,“ dodal hostitel a dopil svůj šálek čaje.

Filip ho napodobil a rozloučil se.

Poustevník u vodopádu

Celý den se motal v kuchyni a pomáhal, kde bylo zapotřebí. Teprve večer se kuchařka unaveně posadila na stoličku, zatímco se Filip pustil do nádobí.

„Zajímá tě poustevník?“ kývla, když vznesl dotaz. „Je to starý muž s dlouhým bílým vousem. Někdy ho u vodopádu zastihneš, někdy ne. Nevím, odkud pochází. Nemluví o sobě. Ale umí naslouchat a poradit. Nebude tě kárat ani zesměšňovat, neboj se. Klidně mluv pravdu.“

„Co asi tak může vědět, když léta tvrdne v jeskyni,“ protočil Filip oči ke stropu.

„Vůbec bych se nedivila, kdyby byl kouzelník.“

„Vážně?“ pohlédl na ni pochybovačně Filip. „Vyčaroval něco?“

Mávla rukou, jako by odháněla jeho nedůvěru. „Prohlásil, že dokud mu budu nosit ty nejlepší buchty na světě, bude náš ranč provázet štěstí.“

„Hotový zázrak!“ ušklíbl se směrem ke dřezu, aby ho žena neviděla.

Přesto si všimla jeho posměšného tónu a vstala. „Tobě nemá cenu nic vykládat. Jsi zkrátka nevěřící Tomáš.“ Ještě ode dveří na něj houkla: „Až uklidíš nádobí, můžeš si jít lehnout.“

Filipovi zatím žádnou postel nepřidělili, takže si znovu ustlal ve stáji u koní. V noci ho pronásledovaly zlé sny o smrti Kuby a Mlčocha. Když se mu nepříjemná vidina vrátila potřetí, rozhodl se vstát a vyrazit na cestu.

Před kuchyní na něj čekala nůše naplněná dobrotami. Nikoho nemusel budit, ani se s nikým loučit. Sice měl na dnešek slíbenou snídani, ale nechtělo se mu čekat.

Než se rozednilo, měl už čtvrtinu cesty za sebou. Ulomil si sukovici, aby se mu lépe stoupalo do skal. Zabloudit se tu nedalo, protože potok ho bezpečně vedl stále výš.

Konečně uslyšel padající vodu. Po pěšince jako pro kozy se vydrápal k vodopádu. Stařík si opravdu vybral krásné místo, pomyslel si, když slunce promítlo stíny stromů do jezírka pod vodopádem.

U skály zahlédl spuštěný provazový žebřík. Nad ním se rýsoval temný ovál vstupu do jeskyně.

„Haló! Mohu vstoupit?“ zavolal hlasitě a jal se šplhat vzhůru.

Nebylo divu, že mu nikdo neodpověděl. Od vchodu se táhla lidskou rukou opracovaná chodba do nitra skály. Jakmile skončila, vyplivla ho ze svých temných útrob na světlo. Stál na plošině připomínající rozhlednu.

„Líbí se ti moje terasa?“ ozval se mu za zády vlídný hlas.

„Máš tu parádní výhled,“ přikývl Filip.

Stařík mu pomohl sundat nůši. Na malou plošinu vyskládal všechno, co mladík přinesl. Potom odněkud vylovil dvě prostá sedátka, aby si mohli udělat pohodlí.

„Vezmi si buchtu, jsou nejlepší na světě,“ nabídl Filipovi.

Po ranní vycházce buхта opravdu chutnala božsky. Buchty byly velké, chvíli trvalo, než dojedli.

„A teď mi pověz, jak se ti vede,“ vyzval ho stařík.

„Jako na houpačce. Nejdřív jsem pracoval od rána do večera, pak mě poslali umřít a teď jsem bez práce.“

„Tak, tak, život někdy umí překvapit.“

„Šéf ranče tvrdil, že vás mohu poprosit o nový váček na mince,“ sondoval Filip.

„Ano. Mohu ti ho ušít. A ty za to v lese porazíš tři soušky, naporcuješ je, aby se s nimi dalo topit a doneseš mi dřevo k žebříku. Souhlasíš?“

„Co se dřeva týče, mám velkou praxi,“ přikývl.

„Jsi teď spokojený se svým životem?“ dál vyzvídala poustevník.

„Mám-li říct pravdu, ani ne. Nepamatuji se na rodiče ani na místo, kde jsem vyrostl. Vlastně pořádně nevím, co umím, dokud nějakou činnost nevyzkouším. Proč jsem tolik věcí zapomněl?“

Bělovlasý muž pokrčil rameny. „Zkus se na to podívat jiným způsobem. Nic tě neomezuje. Můžeš si vybrat budoucnost, po které toužíš, dělat vše, co se ti líbí.“

„Zatím nevím, co se mi líbí.“

„Chceš být pánem a rozkazovat služebnictvu nebo vojákům? Chceš být bohatý a mocný?“

Filip se zamyslel. „Rozhodně nechci být chudý. Zároveň bych se potřeboval ubránit těm, kdo se mě pokoušejí zotročit.“

„Ještě něco?“

„Uvítal bych víc informací o tomhle světě. Jaký je, jaké jsou tu možnosti se uživit? Kdo, kde a co tu žije? Jsou tu i lidé, se kterými je možné spolupracovat? Jak mám najít svou přítelkyni?“

„Hm. Nejsi zrovna skromný,“ hladil si muž v zamyšlení své bílé vousy, „ale aspoň máš představu, kam směřovat.“

„No, to právě nemám,“ povzdychl Filip.

„Víš co, chlapče? Nejdřív běž obstarat dřevo, já ti zatím nachystám něco na cestu. Sekeru a pilu najdeš v malé jeskyňce, pár metrů vlevo od žebříku.“

Filipovi šla práce od ruky. Během svého působení v lese oba nástroje ovládal se zručností dřevorubce. Dokonce ho těšilo pracovat, protože mu nestál za zády žádný dozorce a mohl si rozvrhnout podle svého, co kdy a jak udělá. Nakonec zpracoval víc dřeva, než o kolik si stařík řekl.

Jakmile se vrátil na vyhlídkovou plošinu, bělovlasý muž ho pozval do své jeskyně, možná by se dalo říct pracovny, protože tu měl spoustu nástrojů, kůže, látek, barev, dřívěk, prostě všeho možného.

Vyvlékl ze závěsu nad ohněm kotlík a pobídl mladíka, aby ukrojil chléb. „Zeleninová polévka je hotová. Nabízím ti poněkud opožděný oběd. Dáš si?“ Podal Filipovi dřevěnou lžici a sám si z kotlíku nabral jako první.

„Díky, pochutnal jsem si,“ pohladil si Filip břicho, když se nasytil.

„Ale ne tolik jako na buchtách, co?“ zasmál se stařík přívětivě.

„Inu, nebudeme se zdržovat,“ pokračoval, „a pustíme se do praktických záležitostí.“ Hrábl za sebe a v ruce držel nový váček na mince. Mladík po něm chtěl sáhnout, ale poustevník ho zarazil.

„Počkej, to ještě není všechno.“ Opět sáhl za sebe a na šňůrku k váčku navlékl malou dřevěnou figurku koně. Nevypadala příliš věrohodně. Měla otevřenou tlamu a – jak to správně nazvat? – I otevřený zadek.

„Moc nekoukej,“ rozladěně napomenul muž mladíka, když spatřil v jeho tváři nechuť nosit nepovedený přívěsek, „vyřezat ho za půl dne se mi lépe nepodařilo. Ale svůj účel splní.“

„Jaký účel?“ zpozorněl Filip.

„Jedná se o kouzelný amulet, který poslouží zároveň jako píšťalka. Když zapískáš do tlamy, ozve se jemné zahučení. Tvůj přítel pegas to uslyší. Pokud dokáže najít ve své blízkosti bombaletku, a já bych se vsadil, že to dokáže skoro pokaždé, přiletí k tobě.“

„Ale...“

„Počkej, nepřerušuj mě a pozorně poslouvej. Tohle jsou důležité informace,“ zašermoval stařík vztyčeným prstem mladíkovi před nosem.

„Takže, kde jsme to skončili? Aha... V okamžiku, kdy jednou rukou sevřeš figurku a druhou položíš na pegase, můžeš mu předávat obrazy a vnímat jeho souhlas nebo nesouhlas. Pokud místo, kam chceš doletět, zná, figurka mu pošle dostatek potřebné magie k letu a kůň tě donese tam, kam potřebuješ. Pokud ho nezná, máš smůlu a budeš šlapat pěšky.“

Stařík svému hostu podal váček s přívěskem. „A teď ještě pár důležitých pravidel. V průběhu jednoho dne může pegas absolvovat pouze tři lety. Čtvrtý by ho mohl zabít. Měj to na paměti. A ještě něco. Nemáš-li bombaletku a chceš mu umožnit svobodný odlet, stačí na pegase položit ruku a zapískat na amulet od zadku.“

Filip si znovu důkladně prohlížel figurku koně, tentokrát už s mnohem větší úctou. „Vážně bude fungovat?“ stále ještě nechtěl uvěřit tomu, co bylo řečeno.

„Až budeš odcházet, můžeš si ho vyzkoušet,“ ušklíbl se stařík jeho nedůvěře a pak se znovu s vážným výrazem zahleděl na mladíka. „Víš, přemýšlel jsem o tvých přáních. Poradím ti, jak si jedno z nich můžeš splnit. Měl by sis promluvit s Ursinem. Je to muž, který zařizuje pro krále bojové mise. Můžeš se do chystané mise přihlásit. Pokud tě Ursin přijme jako bojovníka, získáš zkušenosti a slušnou zbraň.“

„Kde ho najdu?“

„Rančer má ve své pracovně mapu a kresby některých míst. Večer ho požádej, ať ti ukáže Tauronovu kovárnu. Tam už se doptáš.“

„Co když se mi chystaná mise nebude líbit?“

„Milý Filipe, v této chvíli jsi svobodný muž a můžeš se rozhodnout, jak uznáš za vhodné. Je plně ve tvých rukou, jak se svým osudem naložíš. Zmínil jsi finance a obranyschopnost. Jediná bojová mise by vyřešila obě potíže najednou.“

„Máš pravdu. Měl bych si s Ursinem promluvit. Co bude dál, se uvidí.“

Stařík vstal a ukázal na dva vaky u vchodu: „Vezmi s sebou na ranč pár maličností, o které mě žádali.“

Filip se prohnul pod tíhou vaků. „Posíláš jim cihly?“ ušklíbl se.

„Jsem hodný dědeček. Každému se snažím trochu pomoci, aby byl spokojený,“ oplatil mu stařík úšklebek a doprovodil ho dolů k vodopádu.

„Rád bych si pohladil Slunečníka,“ vysvětlil své počínání. Ale podle Filipova názoru byl především zvědavý, zda bude jeho píšťalka opravdu fungovat.

Fungovala.

Klášter

Týna byla překvapená, kolik zábavy dokáže klášter nabídnout v deštivém dni. Jeptišky s dětmi hrály deskové hry, novicky se pak zapojily při hraní na schovávanou, takže dvojčata se ani na minutu nenudila.

Greta a Matylda zdejší klášter znaly, proto se nechaly zlákat ke společnému vyšívání.

Týna radostně uvítala obsáhlou prohlídku objektu, kterou navrhla novicka Anna. Začaly prohlídku ve sklepení, kde byly prostory rozděleny na skladování potravin, vína, destilátů, octa i oleje. Sektor harampádí raději vynechaly.

V přízemí se nacházely dílny, kde se předlo, tkalo, šilo, vyšívalo, rovněž se tu sušilo ovoce i zelenina, následovaly sklady obilovin, koření a všeho možného. V zadní části Týna už zdálky po čichu rozeznala prádelnu.

O patro výš se nalézaly pokoje sester, ošetřovna, písárna, učebny a nádherně vyzdobená kaple s oltářem. Týna s Annou vyměnily květinám vodu a uvadlé odstranily. Anna se pomodlila a potom obě pokračovaly po schodišti do podkroví.

Kdyby nepršelo, mohl odtud být krásný výhled. Část podkroví patřila poštovním holubům, Anna nadšeně líčila, jak se o ně starají a jak je učí nosit zprávy.

„Knihovnu tady nemáte?“ vzpomněla si Týna na rozhovor s podivným staříkem.

„Máme nejlepší knihovnu v celém kraji,“ usmála se Anna. „Chceš ji vidět?“

„Moc ráda.“

„Knihovna a studovna jsou v samostatné budově, do které je přístup z naší i mužské části kláštera. Ale to musíme zase zpátky do přízemí. Dalo by se projít i přes zahradu, kdyby nepršelo. Pokud nechceme zmoknout, musíme zadem spojovací chodbičkou.“

Těsně před knihovnou se Anna zastavila. „Promiň, mám teď vyučování. Přijdu pro tebe asi za hodinu. Vyber si v knihovně, cokoliv tě bude zajímat, a posad' se s tím do studovny. Kdybys potřebovala poradit, najdeš knihovníka někde mezi regály s knihami.“

„Jsi moc milá, Anno, děkuji ti.“

„Bylo mi potěšením,“ usmála se dívka v modrém, rychle se otočila a pospíchala zpět.

Týna vstoupila do knihovny a zalapala po dechu. Kam dohlédla, všude knihy, svitky a krabice. Sáhla po jedné útlé knížce a otevřela ji.

„Výšivky ubrusů určené začátečníkům,“ přečetla sama pro sebe. Potěšilo ji, že textu rozuměla. Vrátila knihu do regálu a vydala se dál do místnosti. Jako by knihám nebyl konec. Pokud má najít něco užitečného, potřebuje knihovníka. Zaposlouchala se, zda někde neuslyší kroky nebo šramot.

„Copak hledáte?“ ozval se za ní přívětivý hlas.

Trhla sebou, neboť ho vůbec nezaslechla přicházet. Hned se však vzpamatovala a vyhrkla: „Ráda bych se podívala do mapy zdejšího okolí. A jestli se dají někde objevit informace o společenských zvycích a zákonech, to by mě rovněž zajímalo.“

„Mapu si do studovny půjčil jeden z hostů. Jinak tu mám jakýsi stručný přehled zvyků náboženských, obchodních a společenských. Se zákony je to složitější. Každý nový král má jiné představy o území, které spadá pod jeho vládu. Takže není snadné určit, které zákony platí a které ne. A ještě těžší je najít ozbrojence, co bude ochoten prosazovat jiný zákon než ten, který mu zrovna vyhovuje.“

„Chápu. Přesto se na to podívám,“ natáhla ruku Týna a knihovník jí ukázal cestu do studovny.

U volného pultíku otevřela vybranou knihu. Ocenila, že je přehledná. Rozevřela se před ní struktura společnosti. Nejvyšší autoritou byl král. Po něm následovali rádci. Ti měli na starost všeobecné

hospodaření, dozor nad obchodem, další se staral o bezpečnost královského území a cest, statistik shromažďoval informace o obyvatelstvu a ozbrojených silách jednotlivých šlechtických sídel, mág dohlížel na chrámy, na množství užívaných kouzel, amuletů a na významnější skupinky nadaných jedinců. K ruce měl bojového mága, který byl odborníkem na nebezpečné a magické tvory.

Následovala struktura správců, která Týně připadala zbytečně složitá a příliš ji nezajímala.

Dál se dočetla, že povinností šlechty je dodat králi vše, co požaduje, včetně nováčků do jeho ozbrojených složek. Listovala knihou o kus dál. Zde byly načrtnuté plány královských měst. Hlavní město Urbala bylo největší. Jen samotná rozloha královského paláce byla srovnatelná s jakýmkoli jiným přístavním nebo důlním městem. Vojenský objekt byl rovněž rozlehlý, ale nebyly zde zaneseny podrobnosti. Město protínala řeka Urbalina a několik mostů spojovalo oba břehy.

Týna opět náhodně otevřela knihu o kus dál a zaujal ji nadpis Zakázaná území. Jedno bylo označeno jako kraj šelem, další jako hadí písčina, planina horských koní, útesy ještěřů, orlí skály...

„Baf,“ ozvalo se jí za zády. Obrátila se a ústa se jí roztáhla úsměvem jako ozvěna na mladíkovu rozzářenou tvář.

„Co tu děláš, Kubo? Už jsi zdravý?“

„Ještě trochu kulhám, ale chodit můžu. Jinak jsem v pořádku. Jsou tu na mě moc hodní. V podstatě smím chodit, kam chci.“

„Aha. Takže ty sis půjčil mapu kraje? Pořád plánuješ útěk?“
povytáhla obočí.

Spiklenecky na ni mrkl. „Přidáš se?“

Na okamžik se zamyslela a pak přikývla. Dotkla se přívěsku na krku: „Váčky a pár penízků máme naštěstí u sebe. Ale jak se jim ztratit? Snadno si osedlají koně. Dohoní nás.“

„Já vím. Chtělo by to nějaký nápad. Taky musíme dát Mlčochovi ještě aspoň den, aby se zotavil. Horečku už sice nemá, zato teď chodí jako postřelená husa. Neuběhl by ani pět metrů. A co ty? Můžeš se se mnou zítra sejít?“

Týna pokrčila rameny. „Zkusím, jestli by mě nepustili sem do knihovny.“

Kuba opět vypadal nadšený svými plány. „Zařadili mě do úklidové čety. Sám jsem se přihlásil. Zítra máme vyčistit úsek kolem hradeb. Omrknu, zda by někde nešlo přelézt. Po čtvrtém zvonění odpoledne se sejdem tady, pokud tě pustí. Ano?“

Přikývla. „Udělám, co půjde.“

Do mapy stihla nahlédnout jen zběžně, neboť pro ni přišla její průvodkyně.

Baronka jako obvykle trávila většinu času s představenou kláštera. Společně s Matyldou se Týna snažila zabavit děti, protože ven je kvůli prudkému dešti vzít nemohly.

Tepře večer, když děti uspala, vzpomněla si dívka na své přátele. Zatoužila být s nimi. Práce chůvy byla sice mnohem příjemnější než kácení stromů, ale pořád jí někdo mohl poroučet nebo ji prodat jako obnošenou sukni. Kuba má pravdu, útěk je jedinou nadějí na svobodu.

Ráno si pod šaty uvázala kolem pasu šátek. Nabídla jeptiškám, že pomůže při skládání a žehlení prádla.

Jedna novicka si s ní nadšeně vyměnila místo. Hlídnání dětí považovala za příjemnou změnu. Týna rychle pochytila, jak třídit a skládat prádlo. V nestřežené chvíli uzmula a pod šátek zastrčila ukořistěné pánské nohavice, halenu a čepici na uši, pod kterou se daly schovat vlasy. V mužském přestrojení by měl být útěk snazší.

Doufala, že Kuba dobře prohlédl mapy a bude mít představu, kam se vydat. Nejvhodnější den k útěku by byl zítřek. Pozitří končí Silácké hry. Baron určitě dorazí hned následující den. Týně vrtala hlavou otázka, zda se je Krupan rozhodne pronásledovat. Možná

nejdou natolik důležití, aby kvůli nim ztrácel čas. Ale předem se to odhadnout nedá. Zatoužila mít v ruce nějakou zbraň. Do téhle chvíle jí nic podobného nenapadlo. Teď jí v mysli naskočila představa luku. Jenže kde ho vzít? Pro začátek by snad stačil aspoň nůž. Zkušenost jí poučila, že o svobodu je tady nutné bojovat. Pokud utečou, potřebovali by najít silnou skupinu, kde spolu lidé dobrovolně spolupracují. Snad i tady existují takoví, kterým se otrokářství protiví.

Ukryla mužský oděv a požádala o dovolení navštívit odpoledne knihovnu. A protože si novicky zamilovaly děti paní baronky, měla před večerem víc času, než potřebovala.

Kuba už na ni čekal. Sice ji uvítal srdečně, ale čelo mu hyzdila starostlivá vráska.

„Copak?“ polekala se. „Mlčochovi se přitížilo?“

„Ale vůbec ne,“ mával Kuba rukou. „Už vstal a dokonce začal cvičit. Prý aby si rozhýbal klouby.“

„Co tě teda trápí?“

Kuba vzdychl. „Původně jsem plánoval útěk po vodě. Jenže to bychom padli do rukou zdejších pirátům. Podle kroniky v okolí řadí několik bezohledných skupin. Olupují obchodníky a ani chudí poutníci před nimi nejsou v bezpečí.“

„A co hradby? Dají se přelézt?“

„Jo. Našel jsem dvě místa, kde je to velice snadné. Jen ještě rozhodnout, kterým směrem se pustíme.“

Kuba před Týnou rozvinul svitek s mapou. Oba se naklonili, aby zkoumali zalesněnou oblast na severu.

„Potřebovali bychom nějaké zbraně. Nejlépe luk nebo kuši kvůli lovu. Hodily by se i nějaké potraviny. Dostaneš se do kuchyně, Týno?“

„Mohu to zkusit. Třeba mi bude přát štěstí. Kdy chceš utéct?“

Zahleděl se na ni a olízl si rty, jako by ji chtěl připravit na nejhorší. „Zítra kolem poledne, až budeme s Mlčochem odevzdávat hrábě a motyky, zkusíme se vloupat do skladiště zbraní v těsném sousedství zahradního domku. Víš, kde je ten domek?“

„Ano, všimla jsem si ho.“

„Přijď tam po obědě za námi. Dodnes všechno jídlo, co seženeš, i to tvoje klučičí oblečení. Kdyby tě někdo sledoval, popadni vědro a zalévej zeleninu. My si tě tam vyzvedneme.“

Týna povytáhla obočí. „Není hloupé utíkat v poledne?“

„A kdo říká, že zdrhneme v poledne?“ zasmál se Kuba. „Jen se ozbrojíme a výbavu na cestu si ukryjeme do vikýře zahradního domku. Tam se chodí jenom pro seno.“

Týna vzdychla. „Chovají se k nám velice hezky. Nechce se mi je okrádat.“

„Sebrali ti tvoje mince?“

„Ne.“

„V tom případě jeptiškám za uloupené potraviny něco nech. Kdyby nás dopadli, stejně nám všechno seberou.“

„A nebudou nám peníze chybět na cestě?“

„Nějak jsem si nevšiml, že by tu bylo tržiště na každém rohu. A krámků jsme zatím taky moc nepotkali.“

„A podle téhle mapy asi ani nepotkáme,“ kývla Týna směrem ke stolku. Oba se opět naklonili nad mapu.

Kuba poklepal na vzdálený bod. „Lákalo by mě podívat se do Urbaly. Co myslíš? Jak asi vypadá zdejší hlavní město?“

„Bylo by zajímavé ho navštívit,“ zasnila se Týna a v duchu se jí vybavily vznešené dámy v krásných šatech, voňavé koupele, šperky, hostiny... Nebyla si jistá, zda jde o fantazii nebo o nějakou zasunutou vzpomínku. Promnula si oči a pohlédla na chlapce, který tu plánoval jejich budoucnost. Jen si ze srdce přála, aby tentokrát

dokázali uhájit svoji důstojnost a možnost svobodného rozhodování,
jak naložit nejen s penězi ale i se svým osudem.

Útěk

Druhý den po snídani se Týna rovnou kuchařky zeptala, zda si u ní může koupit nějaké oříšky a sušené ovoce.

„Rozumím,“ poctila ji kuchařka chápavým pohledem. „Leon a Dink je zbožňují. A paní baronka nerada vidí, když toho snědí moc najednou.“

Přivolala novicku Rózu a podala jí dva velké plátěné pytlíky. „Naplně je pro Týnu oříšky a sušeným ovocem.“ Od Týny si vzala pouze jednu minci. „To jen pro pořádek. Abych mohla představené vykázat, že jsem ti ty mlsooty pro mladé pány prodala,“ vysvětlila omluvně. „Jinak bych ti je poskytla zadarmo. Klidně si tu pro kluky můžeš brát jídlo podle potřeby.“

Vtom kuchařku kdosi odvolal na chodbu. Týna využila příležitosti a nabrala „pro kluky“ jídlo na cestu.

Celé dopoledne si vzala kluky na starost Týna, aby dopřála Matyldě trochu klidu. Podle domluvy se odpoledne vystřídají.

Leon s Dinkem se chovali vzorně. Ochotně pomohli krmit domácí zvířata jako slepice, kozy a králíky, s novickami si hráli na schovávanou, zapojili se do roztloukání ořechů a kupodivu při tom ani neutrpěli žádný úraz. Dívka skoro zalitovala, že je má v nejbližší době opustit. Nikdo ji nerozesmál tak jako kluci. Kdyby na ni Krupan nepohlížel jako na otroka, kterého může kdykoli komukoli prodat, možná by se jí služba u baronky docela zamlouvala.

Po obědě do ranečku zabalila věci na cestu a zamířila k zahradnímu domku. Musela se nutit do volné chůze, aby spěchem nepřitáhla něčí pozornost. V klášteře nebylo zvykem pospíchat.

Kuba s Mlčochem se zřejmě naobědvali dřív než ona, protože už na ni čekali. K vikýři přistavili starý žebřík. Jakmile se všichni tři ocitli nahoře, vtáhli ho dovnitř.

Kuba prohlédl její uzlík a gestem ocenil množství potravin, které obstarala.

„Kde máte zbraně?“ nadzdvihla seno, ale nic neobjevila.

Kuba se zakabonil. „U skladu je nový zámek a pořád se tu někdo courá. Nebyla příležitost se nenápadně dostat dovnitř.“

„V nejhorším vylomíme panty těsně před útekem,“ zamručel Mlčoch. Ukázal zlomenou násadu rýče, kterou si pro tento účel připravil. Týna přikývla.

Škvírami mezi prkny vyhlíželi ven. Zahlédli mnichy a jeptišky, jak využívají příležitosti a během příprav práce v zahradě si spolu vesele povídají.

Když se skupinky po nějaké době rozptýlily v terénu, konečně se opět odvážili promluvit.

„Utečeme dneska v noci?“ zeptala se dívka.

„Rozhodně se o to pokusíme,“ přitakal Kuba. „Dokážeš se sem za tmy nějak nenápadně dostat?“

Týna kývla. „Zatím jsem každý večer chodila do zahrady. Nebudou se divit, že jdu na procházku při měsíčku i dnes. S prázdnýma rukama nebudu podezřelá.“

„Výborně!“ usmál se Kuba. „Ještě získat zbraně a můžeme vyrazit.“

„Ticho!“ naléhavě zašeptal Mlčoch. „Někdo jde.“

Nic nebylo slyšet. Kdyby jejich druh pečlivě nesledoval okolí a nezahlédl podezřelý pohyb, ani by si nevšimli tři nezvykle se pohybujících postav. Rádi by zaujali lepší pozorovací stanoviště, ale pohyb v seně by mohl v tichu upoutat něčí pozornost.

Zvenčí se ozvalo zapraskání a vzápětí zavržaly dveře od skladiště. Někdo si tajně přišel pro zbraně.

Vtom se od brány ozvalo zvonění na poplach. Sice hned vzápětí zmlklo, ale halas, výkřiky, bouchání dveří a třesk dopadajících zbraní zaplavilo škálou zvuků klášterní nádvoří.

„Přepadení,“ vykřikl zvučný mužský hlas. „Chopte se zbraní! Kdo je nemá, rychle do úkrytu!“

Konečně se tři přátelé mohli bez nebezpečí prozrazení přiblížit k vikýři a opatrně pohlédnout ven. Skladiště se zbraněmi kontrolovali útočníci. Asi klášter dobře znali. Nyní vydávali příchozím různé druhy výbroje jako luky, meče, halapartny.

„Rychle se převlékněte do cestovního,“ nařídil Kuba. „Máme jedinečnou šanci k útěku. Naoko se připojíme k lupičům. Honem! Honem!“ Strhl si půjčený klášterní hábit, pod nímž měl praktické oblečení. Na hlavu si narazil klobouk, který nahmátl kdesi pod senem.

Týna neváhala a hbitě nahradila svůj ženský oděv mužským. S velikou chutí strhla neforemný čepec a nacpala vlasy pod koženou hučku neurčitého tvaru.

Mlčoch svíral uzlík s jídlem i zlomenou násadu a druhou rukou držel žebřík, aby Kubovi pomohl s jeho spuštěním.

„Ted!“ mávl rukou mladík v okamžiku, kdy byl pod vikýřem klid. Žebřík sjel potichu dolů a během několika vteřin se tři přátelé tiskli ke zdi skladiště se zbraněmi.

Právě se přihnalo několik chlapů s prázdnýma rukama a brali si od muže u dveří meče a sekery.

Mlčoch se vmísil do houfu a kromě meče vyfasoval i helmici. Nenechal se odstrčit dalším zájemcem a požádal o luk. Hodil ho Týně. Přibral i dva plné toulce. Kuba se rozhodl pro sekeru. Po krátkém zaváhání přibral i oštěp.

„Ke stájím,“ zavelel Mlčoch.

Obezřetně obešli místo, kde se bojovalo. Mlčoch je zatáhl pod přístřešek chránící kočár a několik různě velkých vozů.

Na nádvoří vběhla další početná skupina chlapů.

„Zastavte boj!“ zařval pánovitý hlas. Lapkové poslechli a mniši se nedůvěřivě stáhli zpět.

„Chci mluvit s opatem!“ dožadoval se muž, který lapkům velel.

Jeden z mnichů předstoupil před ostatní. „Jsem opat Petronius. A kdo jsi ty?“ zeptal se neohroženě.

„Drakonec se svými muži.“

„Znám tě,“ zamračil se mnich. „Dokonce vím, kde máš v lesích základnu.“

„Už nemám,“ trpce se zasmál Drakonec, „královští mi ji vypálili. Proto jsem tady.“

„Co chceš?“

„Jen to nejnutnější, abychom přežili. Pokud se nebudete bránit, slibuji, že nic nezbořím, nevypálím a nebudeme obtěžovat ani unášet zdejší ženy.“

„Proč radši nepřepadneš piráty? Jsou bohatší než my.“

„Rád bych. Ale bohužel jsem přišel o hodně mužů, většinu zbraní a podstatnou část koní.“

„Uděláme smlouvu,“ navrhl opat, „my vám umožníme volný odchod s jídlem, oblečením a zbraněmi. Vy se zavázete, že budete po dobu dvou let našimi spojenci a v případě nouze nám poskytnete pomoc. Tak dlouho nám totiž bude trvat, než obnovíme zásoby všeho, co nám dnes ukradnete.“

„Když nás dokážeš najít, máš můj slib,“ prohlásil velitel lapků. „Tvé mnichy, kteří zůstanou na nádvoří, nikdo z mých mužů nenapadne. Jeptišky ať se ve svém vlastním zájmu co nejrychleji přesunou do knihovny. Tam krást nehodláme.“

Pochechtávání jeho mužů uvolnilo napjatou atmosféru. Zřejmě mezi svými věrnými žádný vědce ani učenec neměl.

Drakonec poslal jednoho z mnichů, aby zahnal jeptišky a vyklidil klášterní prostory. Dal mu na to čas do zahvzdání. Ostatní hlídali nádvoří. Po chvíli sem byli dopraveni čtyři zranění. Dva z nich byli lapkové.

„Paráda!“ zakřenil se v úkrytu Kuba. „Nastala naše chvíle. Poslyš, Týnko, dokážeš ze stáje vyvést valachy do záprahu?“

Dívka se ošila. „Vyvést je mohu, ale zapřáhnout je neumím.“

„Nevadí,“ spiklenecky na ni mrkl Kuba. „Protáhni se zadními dvířky do stáje, odvaž valachy a počkej, až uslyšíš, jak venku drkotá vůz. S Mlčochem ho společně vystrkáme před vrata, ty přivedeš koně a Mlčoch je zapřáhne. Mezitím my dva naložíme raněné na vůz.“

„To nám neprojde. Poznají nás,“ strachovala se dívka.

„Nesmysl! Mlčoch má helmici, já klobouk a tebe by nepoznala ani vlastní babička,“ s přehledem odmítl její obavy Kuba. „Než se vzpamatují, obsadíme vůz a přidáme se k lapkům. Vsaď se, že nám poděkují za dobrou nápad.“

„Jak myslíš. Jdu pro koně,“ podřídila se, ale strach zahnat nedokázala. K jejímu překvapení všechno proběhlo přesně podle Kubova scénáře. Netrvalo dlouho a banditi začali na vůz snášet uloupené zásoby.

Kuba s Mlčochem se usadili na kozlíku vozu a Týna se ujala péče o zraněné. Nikdo nic nenamítal. Asi se ani lapkové mezi sebou neznali příliš důvěrně. Nebo jim to právě teď bylo fuk.

Veliteli se podařilo zprovoznit ještě další dva vozy. Obrátil se na zmařeného opata: „Až náklad vyložíme, pošlu ti povozy i zvířata zpátky.“

„Chápu. Ukradneš je někde jinde,“ neodpustil si jízlivou poznámku opat. Drakonec neodpověděl, jen se na muže v kutně téměř přátelsky zašklebil.

Drancování kláštera netrvalo dlouho. Ti, co ho prohledávali, byli viditelně poučení, kde co najdou. Dlužno říci, že velitel lapků dodržel slovo. Jeho muži nikomu neublížili a podle nákladu Týna odhadovala, že zdaleka nepobrali všechno, co bylo ve skladech uloženo. Nic důležitého nezničili ani nespálili.

Když Drakonec konečně zavelel k odjezdu, mnichům se ulevilo. Nájezd mohl dopadnout podstatně hůř. Okamžitě byly posíleny hlídky na hradbách. Teď už nebude tak snadné se do kláštera dostat podvodem nebo zradou.

Týna s obavami sledovala, jak se klášter pomalu ztrácí z dohledu. Rozhodně už neměla možnost zahlédnout starší ženu, která rozčileně vyběhla na nádvoří a začala zoufale vyvolávat: „Neviděli jste tu někde dva kluky?“

Vojenské zázemí

Rančer byl vstřícnější, než Filip čekal. Na mapě mu ukázal, kam až ho pegas může zanést, aby se dostal do blízkosti Tauronovy kovárny. Rovněž ho vybavil jídlem na cestu a přidal i pár mincí, aby ve vojenském táboře nezůstal bez prostředků. Filip poděkoval a ještě jednou přespal na ranči.

Ráno Koňák mladíka doprovodil na planinu pegasů. „Jestli ti mohu radit,“ řekl při loučení, „zbytečně se svými schopnostmi nechlub. Klidně přiznej, že to umíš s koňmi, ale o Slunečnickovi se nezmiňuj. Ceníme si toho, že o stádu pegasů ví jen málokdo a že na ranči panuje klid.“

„Spolehni se,“ usmál se Filip a vylovil z kapsy bombaletku. „Byl bych blázen, kdybych tohle krásné místo ohrozil. Třeba se sem jednou budu chtít vrátit.“

„Hlavně drž pusu v hospodě a před ženskými,“ dodal Koňák, když pomáhal Filipovi nasednout.

Slunečník se rozběhl ze svahu a vzlétl. Tentokrát si mladík cestu užíval. Přidržoval se hřívky a sledoval krajinu ubíhající pod nimi. Před pár dny ho vezli na smrt a nyní se vznášel v oblacích. Užíval si báječného pocitu, že je najedený, svobodný a přátelí se s nádhernými okřídlenými bytostmi. Na hřbetě pegase nepřemýšlel o zítřku. Zážitek z kouzelného letu si ukládal do paměti, protože se obával, že nic báječnějšího už nikdy nezažije.

Avšak i ta nejhezčí cesta jednou končí. Filip se pomazlil se Slunečníkem a píšťalkou ho odeslal domů. Podle instrukcí musel odbočit z hlavní kupecké cesty, jež směřovala přímo do královského města Urbaly.

Bez potíží našel pěšinu, která ho po delším putování dovedla k dobře udržované osadě. Lidé tu byli solidně oblečení a přátelští. Stačilo se dvakrát zeptat a poté už ho charakteristické zvuky přivedly přímo ke kovárně.

„Výborně!“ zajásal kovář Tauron, když k němu mladík přistoupil blíž. „Právě teď nutně potřebuju jedny ruce k měchu. Postav se tamhle a pravidelně mačkej držadla k sobě. Trochu rychleji! Ted’ – ted’ – ted’,“ udával mu kovář rytmus. Plameny výhně zahučely. Tauron kývl a připravil si ke kovadlině větší kladivo.

Po chvíli na Filipa mávl, že stačí. Popadl kladivo a mydlil do železné tyče, až se proměnila v kovový pás.

Jakmile železo zchladlo, odložil práci, pohlédl na stíny kolem přístřešku a pak zkoumavým pohledem přešel po Filipovi. „Co bys potřeboval, mladej?“

„Posílá mě za vámi poustevník od vodopádu. Prý mi povíte, kde najdu Ursina.“

„Jo starej šaman,“ ušklíbl se Tauron, „tak tomu bych asi měl vyhovět.“ Kovář si stáhl tlustou koženou zástěru a pověsil ji na skobu. Plácl Filipa po zádech, až se prohnul. „Ale jelikož je čas oběda, nejdřív se nablábneme, co říkáš?“

Jednalo se o otázku, na kterou se žádná odpověď neočekává. Tauron postrčil mladíka k nízkému stavení, kde se z otevřených dveří linula vůně pečeného masa.

Kolem plotny pobíhala čilá stařena, nejspíš Tauronova matka, neboť hartusila, že má kovář ruce jak po opravě komína, ať si je kouká umýt. Naložila synovi i Filipovi pořádnou porci pečené husy a přistrčila k nim chléb.

Mladíkovi přišlo zvláštní, že se ho nikdo na nic nevyptával. Jedli mlčky a s chutí. Filip by mastnou porci nejraději zapil pivem, ale musel se spokojit s obyčejnou vodou.

Po jídle ho kovář vedl úzkou stezkou na kopec za sadem. Odtud se dalo přehlédnout celé zdejší okolí. Tauron hvízdal a z mohutné lípy se na zem svezl drobný klučina.

„Nazdar Juro. Mám pro tebe nějaké ořechy. Až ti skončí hlídka, stav se pro ně.“

„Díky, pane mistr,“ zasalutoval klučina.

„Hele, tady mladej by potřeboval mluvit s Ursinem. Můžeš mu poradit, kde by ho našel?“

„Zrovna teď ne. Ráno spoustu lidí vyrazilo do akce. Před chvilkou se začali vracet, podívejte,“ ukázal na úsek cesty mezi lesem a omšelými prostornými stany.

Tauron s Filipem se zahleděli udaným směrem. Po cestě kráčeli pěší a občas je předjel někdo na koni. Vzápětí se objevily dva vozy a s nimi další zástup lidí.

„Až dojdeš k těm stanům, zeptej se, jestli už se Ursin vrátil. Pokud ne, snadno ho poznáš,“ ukázal kovář Filipovi, které stany myslí, „je ještě mohutnější než já a jeho prošedivělý plnovous trčí na všechny strany. Možná ho ani nebudeš muset oslovit, pamatuje si každého chlapa ve svých službách.“

Kovář měl pravdu. V době, kdy dorazil do blízkosti stanů, mu bylo řečeno, že velitel prozatím nedorazil. Postavil se tedy u cesty a prohlížel všechny, kdo procházeli kolem.

Pak se za lidmi vynořila skupina mužů na koních. Vlastně si nejdřív všiml koně. Mohutný černý hřebec navzdory únavě vyzařoval sílu a odhodlání být všude a za všech okolností první. Na jeho hřbetě seděl neméně mohutný muž s plnovousem. Jakmile se na něj Filip zvědavě zahleděl, chlap zarazil koně a přísně se mladíkovi podíval do očí. „Tebe neznám. Proč jsi přišel?“

Filip musel polknout, protože mužova autorita mu téměř mrazila slova u úst. Sebral veškerou svou odvahu a důstojnost, aby ze sebe zastřeným hlasem vysoukal slova, která si už mnohokrát v duchu přeríkal nanečisto: „Rád bych se tady u vás naučil uhájit život a osobní svobodu.“

Jakmile větu vyslovil, zněla mu slova hloupě pateticky a nabubřele. Měl si připravit něco chytřejšího. Zkoumavý Ursinův pohled ho uvrhl do ještě větších rozpaků.

„Kdo tě poslal?“

„Poustevník od vodopádu.“

„Aha. No... Co s tebou? Poradíš si s koňmi?“

„Rozhodně ano.“

„Výborně! Ukaž, co umíš,“ kývl Ursin. „Chlapi ženou stádo a připojilo se k nám i několik osedlaných koní bez jezdců. Támhle na svahu máme ohradu. Vidiš ji?“

Filip přikývl.

„Pomoz tam chlapům zahnat všechny nové koně. Pořádně se o ně postarejte. Rozumíš?“

Znovu kývl.

Ursinovi se na tváři mihl nepatrný náznak úsměvu. „V táboře si vyzvedni večeri, a až se najíš, zeptej se na můj stan. Počkej tam na mě. Musíme spolu pár věcí probrat, než tě přijmu.“

„Děkuji. Já...“

„Žádné zbytečné řeči! Hod' sebou a padej makat!“ rázně ho umlčel Ursin a bez jediného ohlédnutí pokračoval v cestě.

Filip na nic nečekal. Hrábl po uzdě osedlaného koně, který právě nyní klusal bez jezdce kolem něj. Vyhoupł se do sedla a zamířil proti proudu vracejících se bojovníků. Kůň byl poslušný a nic proti cizímu jezdci nenamítal. Brzo se Filipovi podařilo odchytit další dva osířelé koně. Víc by jich nepobral, proto zamířil k ohradě. Zde našel dostatek volných rukou, které se zvířat ujaly.

„Poohlédni se ještě po dalších,“ nařídil Filipovi chlapík rozdělující práci.

Mladík beze slova poslechl. Z řečí vracejících se vyrozuměl, že se dnes ráno několik bojových skupin zúčastnilo likvidace největšího tábora lapků ve zdejších lesích. Míjely ho povozy se zraněnými, skupinky ukořistěného dobytka i koní. Celé odpoledne vyhledával na cestě i kolem ní zatoulaná zvířata. Už se poučil, kam zahnat ovce nebo krávy, kam doprovodit zraněné a do kterého skladu se ukládají

zabavené zbraně. Záhy rovněž objevil, kde se může občerstvit, a že je nutné si zakoupit misku a lžíci, aby se mohl postavit do fronty na večeři.

Najedl se a s velkou dávkou nervozity se začal vyptával na Ursinův stan. Nikdo se jeho otázkám nedivil a ochotně mu ukazovali cestu.

Měl štěstí. Dorazil ve stejnou chvíli jako velitel tábora. Ursin si ho pamatoval a rovnou ho pozval dál. Panoš jim nalil víno a chvíli trvalo, než Filip dovyprávěl.

„Jasně. Potíže s pamětí," konstatoval Ursin. „Nedá se nic dělat, budu si tě muset vyzkoušet na place, jinak se nedozvíme, co umíš a co ne.“

„Mohu se taky zeptat?“ osmělil se Filip. „Tohle je královo vojsko?“

Ursin pokrčil rameny. „Jak se to vezme. Jsme věrní králi, plníme jeho mise, ale nedá se o nás tvrdit, že bychom byli vojsko v pravém slova smyslu. Jsme taková pohyblivá bojová parta. Řešíme potíže dřív, než se z nich vyklube povstání nebo válečný konflikt.“

Když byly konečně všechny důležité otázky zodpovězeny, dovedl Ursin Filipa na výcvikový dvůr.

Ti, co se potloukali poblíž, zpozorněli. Testování nováčka slibovalo vítanou večerní zábavu. Zvláště když ho testoval sám velitel.

První přišly na řadu hole. Za veselého halekání přihlížejících schytl mladík řadu bolestivých úderů.

„Meč a štít," vyžádal si Ursin změnu zbraní.

Tentokrát si Filip vedl mnohem lépe. Alespoň do doby, než mu mohutný muž málem odsekl kus štítu.

„Víc by mi vyhovoval meč a tesák," vyjádřil se mladík po ukončení střetnutí.

Ještě mu dali do ruky oštěp. S tím však příliš nezazářil. Ovládání luku označil Ursin za podprůměrné. Přesnost při střelbě z kuše se ale dala hodnotit jako výtečná.

Diváci Filipa pochvalně poplácávali po zádech.

„Předpokládám, že peníze na zakoupení výzbroje asi nemáš,“ usoudil Ursin z pohledu na Filipovo oblečení a obutí. „No, nevadí. Na první misi ti něco půjčíme.“

„Kam ho pošleš, náčelníku?“ zeptal se jeden z mužů.

„Líbí se ti? Vezmeš ho s sebou?“ zahleděl se na něj velitel.

„Klidně,“ kývl oslovený. „S koňmi to umí, jak jsem viděl odpoledne, a s mečem se dá docela dobře trénovat i po cestě. Taky se čas od času potřebuju procvičit.“

„Výborně, může se během výpravy starat o zvířata a proviant,“ souhlasil Ursin. „Příhodný začátek pro nováčka.“

Oba muži tázavě pohlédli na Filipa. S úsměvem přikývl, aniž se dozvěděl, o jakou misi se jedná.

Po dlouhé době se cítil skvěle. Poustevník měl pravdu. Získal přesně to, co potřeboval.

Doufal, že dříve nebo později najde i Týnu, která mu díky společným zážitkům až nečekaně přirostla k srdci.

Mezi lupiči

Ujížděli nerovnými cestami a Mlčoch musel vyvinout nemalé úsilí, aby vůz nerozbil. Jednou dokonce museli vystoupit, protože nebylo snadné prostrkat vůz kolem popadaných stromů a nevyklopit zraněné muže, včetně uloupeného nákladu. Jakmile vymanévrovali na rovnější terén, ozval se za nimi divoký pokřik.

Mlčoch s Kubou zarazili koně, vtiskli otěže Týně do rukou. Rozběhli se zpět, aby pomohli při nečekaných potížích.

Po nějaké době se rozruch uklidnil. Vtom Týna zahlédla Mlčocha, jak vláčí za ruce dvě děti. Div se jí nezastavilo srdce, když je poznala. Dink a Leon! Kde se tu proboha vzali? Copak je lupiči unesli?

„Neunesli je. Tohle byl jejich nápad,“ vysvětlil Mlčoch, jako by slyšel její myšlenky. Vysadil kluky na vůz. „Kuba se k nám připojí, až zastavíme,“ dodal ještě, než vyšplhal na kozlík.

„Kluci blázniví! Co vás to napadlo?“

„Jé, to seš ty,“ konečně ji poznal Dink.

„Vypadáš jako kluk,“ vykulil oči Leon.

„Taky máš ráda dobrodružství?“ rozzářeně se usmíval Dink.

Týna přemýšlela, co má klukům odpovědět. Otrokářský systém zdejšího světa jim asi nevysvětlí. Rozhodla se pravdu přizpůsobit jejich rozhledu.

„Ano. Už podruhé se snažím utéct a najít svého ztraceného kamaráda,“ přikývla Dinkovi na jeho otázku. „Ale co hledáte vy dva?“

„No přece to dobrodružství.“

„A opravdu jste připraveni na strádání a nepohodlí?“

„Co je strádání?“ zeptal se Leon.

„Nebudeš spát v měkké posteli, možná budeš muset vydržet velký hlad, než dostaneš jídlo, nikdo se nebude ohlížet na to, že jsi unavený, a potrestají tě v případě, že neposlechněš příkaz. Jste připraveni na náročné cestování bez rodičů? Co když už je neuvidíte? Tomuhle všemu se říká dobrodružství.“

„Táta nás najde!“ odhodlaně prohlásil Dink.

„A jak asi? Vždyť ani neví, kam, proč a s kým jste utekli.“

Leon začal natahovat moldánky.

Týna mu položila ruku kolem ramen. „Nebreč,“ oslovila ho vlídně, „dobrodruh musí být statečný.“

Kluci zaraženě mlčeli. Asi jim konečně došlo, co si vykoledovali.

Týna zkontrolovala zraněné a potom přešla na kozlík k Mlčochovi. „Pokud mají zranění tuhle cestu přežít, potřebujeme vodu. Ta, co jsme měli s sebou, právě došla.“

Muž se rozhlédl a zahalekal na nejbližšího jezdce. „Hej! Potřebujeme zastavit někde u vody. Jinak ty na voze nedovezeme živé!“

Jezdec přiklusal blíž a starostlivě pohlédl na nouzově ovázané kamarády. „Tak jo,“ prohlásil, „co nevidět dojedeme k potoku. Domluvím s velitelem, aby tam udělal přestávku.“

Po nějaké době dojeli k brodu, kde bylo dostatek místa, aby se všichni včetně vozů mohli shromáždit.

Drakonec přišel zkontrolovat zraněné osobně. Pohled mu padl na dva kluky, kteří se rovněž krčili na voze. Zaskřípal zuby a pohled mu ztvrdl. „Kde se tu vzaly děti?!“

Kuba odstrčil Mlčocha a odpověděl místo něj. „Kluci se schovali ve voze, aby zažili nějaké dobrodružství. Našli jsme je teprve před chvílí.“

„Co jsou zač?“

„Jsou to synové barona Krupana.“

„Mor vás vem!“ rozzuřil se Drakonec. „Zrovna tohle nám ještě chybělo! Půjdou po nás jako sojky po skřípalech. Jestli máme přežít, musíme je šupem poslat zpátky!“

„Třeba by nám za ně káplo výkupný,“ ozval se nesmělý návrh odněkud zezadu.

„Magore! Copak to nechápeš? Jdou po nás ursinovci. Možná je pořád ještě máme v patách. Koho lapnou, ten si to odskáče.“

„V tom případě bude lepší se jich zbavit,“ poklepal mladík s úlisným pohledem na pouzdro s nožem.

Drakonec si zamyšleně mnul krk. „Kdyby se někdo domákl, že vraždíme malé děti, přišli bychom o všechny spojence. Musíme je vrátit! Nějaký dobrovolník?“ rozhlédl se po svých mužích. Všichni se začali tvářit, že si kontrolují oblečení nebo zbraně. Nikdo se náčelníkovi do očí nepodíval. Mračna na jeho tváři jako by houstla. Vtom jeho pohled padl na Kubu. „Ty je znáš, takže je dovezeš zpátky k rodičům. Vyber si dva chlapy a nevracejte se, dokud nesplníte, co jsem nařídil. Když z toho vyváznete se zdravou kůží, sraz je v našem druhém záložním táboře.“

„Dostaneme koně?“ odvážil se zeptat Kuba.

Drakonec se zamyslel. „Vezměte si tamhletoho mezka, abyste nemuseli děcka tahat na zádech.“

Zatímco Mlčoch odvažoval nabízené zvíře, Týna do rance hrnula zásoby. Strčila mezi jídlo i dva nože, křesadlo a malou sekeru. Všimla si, že Kuba má na zádech připevněný toulec a luk. Mlčochovi se u pasu houpal meč. Ještě sáhla po měchu s vodou. Kluky vysadila na mezka, za ně přivázala proviant a ohlédla se po Kubovi. Náčelník ho poplácal po zádech a beze slova ukázal na cestu, kterou sem přišli. Bez dalšího zdržování vyrazili.

Jakmile se od bandy lupičů dostatečně vzdálili, spadly z nich obavy i nervozita. Vykulení kluci, kteří se při vyjednávání nezmohli na slovo, se také po chvíli oklepali a viditelně se jim zlepšovala nálada. Začali si na hřbetě klidného zvířete vyměňovat dojmy a postřehy.

Dospělí je neposlouchali. V přítmí lesa se začínalo šerit a byl nejvyšší čas pátrat po místu na přespání.

Příhodnou kotlinu objevil Mlčoch. Stačila chvíle, aby nashromáždili dostatek dřeva a rozdělali oheň. Týna dokonce objevila široký placatý kámen, na němž bylo možné připravit placky z mouky a vody. Kluci k nim přikusovali sýr a vypadali náramně spokojeně.

Mlčoch stáhl z mezka houni a prostřel ji dvojčatům na rovince nedaleko ohně. Usnuli, sotva ulehli.

„Měli bychom držet hlídku,“ upozornil muž své přátele, „mohou se tu pohybovat šelmy. Oheň by neměl uhasnout.“

Ačkoliv neměli, jak měřit čas, dohodli se na střídání. Temná noc, ačkoliv přinášela hodně podezřelých zvuků, proběhla naštěstí v klidu.

Ráno, dokud kluci ještě spali, tři přátelé tiše debatovali o své situaci.

„Dnes se musíme rozhodnout, zda se vypravíme zpátky do kláštera, nebo ne,“ tázavě se podíval na své druhy Mlčoch.

„Kluky přece musíme vrátit,“ namítla Týna.

„To se dá zařídit,“ spekuloval Kuba, „vymyslím pro ně hru, aby se dovnitř proplížili sami bez nás. Jakmile budou uvnitř, vypaříme se.“

„Jen jestli. Pošlou za námi strážné a s jedním mezkem těžko unikneme. Chcete riskovat, že nás znovu chytanou? Právě teď máme nejlepší příležitost se ztratit, aniž by kdokoliv z našich bývalých pánů tušil, kam jsme se poděli.“

„A co děti?“

„Najdeme někoho, kdo je do kláštera dovede.“

Kuba nespokojeně zavrtěl hlavou. „Na mapě bylo sice pár vesnic, ale všechny v blízkosti řeky. Navíc opačným směrem od kláštera, než se teď nalézáme my.“

„A co když je svěříme pirátovi, který je rodičům nepředá?“ Týně se vůbec nelíbilo riskovat osud kluků, ke kterým, aniž si to do téhle

chvíle uvědomila, cítila vřelou náklonnost.

„Rodičům je vrátit musíme,“ prohlásil Kuba hlasitěji, než zamýšlel.

„Né, k rodičům né,“ ozvalo se jim za zády dvojhlasně. „My chceme zůstat s vámi.“

„Jinak vám utečeme,“ dodal výhružně Dink.

Tři přátelé si vyměnili pobavený úsměv. Konečně se dostali na svobodu a záleželo jen na nich, jak s ní naloží. I rozpustilým dvojčatům se splnilo přesně to, po čem jejich dětská dušička toužila.

„Kudy se vydáme?“ obrátila se Týna na Kubu. Spoléhala na jeho orientační smysl a doufala, že si mapy v klášteře dobře prohlédl. Mladík ji nezklamal. Sebral klacík a na nejbližší rovince začal v jehličí rýsovat cosi jako mapu.

„Tady je řeka a klášter,“ vysvětloval zakreslené linky. „A přibližně tudy vede udržovaná kupecká cesta. Měla by pokračovat až do královského města. Budeme se muset vyhnout opevněným tvrzím a hradům. Ty budou zhruba tady, tady a tady. Kvůli bezpečnosti můžeme postupovat paralelně s veřejnou cestou.“

Mlčoch si udržoval podmračený výraz, ale námitky nevznesl. Jen podotkl: „Dokud jsou s námi kluci, měli bychom se lidem na cestě vyhýbat.“

„S tím se počítá,“ souhlasil Kuba. Vyryl do mapy další důlek, východně od královského města, a významně se podíval na své přátele. „Tohle je baronova tvrz. Kolem ní je několik docela velkých vesnic. Podle knihovníka se jedná o dobře spravované výnosné území.“

Oba malí kluci pozorně sledovali jejich plánování. Dink špičkou boty zahladil důlek, znázorňující otcovo bydliště. „Tam nepojedeme,“ prohlásil důrazně. Mlčoch jen mlčky pozdvihl obočí a Týna neurčitě potřásla hlavou.

„Jasně že ne,“ odsouhlasil chlapcovu volbu Kuba a pomohl mu zahladit poslední stopu po vyznačené tvrzi. V očích mu však probleskly humorné jiskřičky, když s pohledem upřeným na Dinka dvakrát obtáhl královské město.

„Chcete vidět královský palác?“ zeptala se Týna kluků. Ale prohlížení staveb u dvojčat nevzbudilo nadšení. Město přece nabízelo mnohem zajímavější zážitky.

„Máma nám v Urbale koupila medový kornout. Byl moc dobrý,“ olízl se Leon a Dink ho napodobil: „Mňam.“

Týna se otočila na Mlčocha. „Dokážeš odhadnout, kolik času nám zabere cesta?“

„Budeme-li občas lovit, zhruba dva až tři týdny.“

To je akorát, pomyslela si v duchu, aby kluci zažili přiměřené množství nepohodlí, komárů, nedostatku jídla i nočního chladu. Nepochybovala, že během té doby oba začnou škemrat, aby je vrátili milujícím rodičům. Ale teď si neobvyklý společný výlet mohou báječně užít. Škoda, že s nimi není i Filip. Vroucně si přála, aby se ještě někdy setkali.

Konec 1. dílu